

age

Život je nádherný v každém věku 1-2/2015

Představujeme vítěze soutěže

*Srdce
s láskou darované*

6 Naší úče s láskou

8 Ypsilonka plná
dětských srdcí

46 O cestě ke Slunci

age[®]

Hana Víchová: Jsem s tebou (2014)

Život je nádherný v každém věku

Z obsahu

6	Epištoly: Naší úče s láskou	32	4.–10. místo: Srdce pro pěstounku
8	Reportáž: Ypsilonka plná dětských srdcí	34	4.–10. místo: Srdce pro hrdinu
13	Soutěž: Srdce s láskou darované	36	4.–10. místo: Keramické srdce přátelství
16	1. místo: Létaující srdce	38	4.–10. místo: Srdce do dětské nemocnice
18	1. místo: Srdce pro Filipka	40	4.–10. místo: Srdce pro Melánii
20	2. místo: Srdce kolem dokola	42	4.–10. místo: Strípky lásky
22	3. místo: Srdce pro neslyšící	44	4.–10. místo: Strom srdcí
24	3. místo: Srdce pro Járu	46	Reportáž: O cestě ke Slunci
26	3. místo: Děti dětem	50	Tvoření pro radost: Peněženka z papíru
28	Zvláštní cena pro mateřské školy: Srdce ze srdce	53	Povídka: O Danovi a zvonu
30	Zvláštní cena za technickou tvořivost:
Srdce pro Merkur		

Distribuuje zdarma také na všechny základní a vybrané mateřské školy v ČR. Náklad 8700 výtisků.

Vydavatel:

ANTECOM s.r.o., Blatenská 2166/7, 148 00 Praha 4
IČ: 2836 2926, produkce@antecom.cz, www.antecom.cz
Tel./fax: +420 272 935 558
Redakční servis: +420 602 313 176

Šéfredaktorka: PhDr. Jana Jenšíková, jednatelka společnosti ANTECOM
Redakce: Mgr. Miloslav Jenšík, PhDr. Věra Vortelová, Mgr. Luboš Y. Koláček,
Ing. Mgr. Daniel Libertin, Ing. Vlasta Piskačová, PhDr. Jozef Gáfrik, CSc.,
PhDr. Jiří Frey
Grafická úprava: Hana Melčová
Produkce: Mgr. Marek Jenšík
Datum vydání: 9. 3. 2015
Vydáno v Praze jako dvouměsíčník. MK ČR E 20841 / ISSN 1805-5524

Partner:

OPTYS, spol. s r. o.
U Sušárny 301, 747 56 Dolní Životice
Tel.: +420 553 777 392, e-mail: skola@optys.cz
Tisk a distribuce: OPTYS, spol. s r. o.
Náklad: 8700 kusů

Za obsah inzerce zodpovídá inzerent. Žádné části textu nebo fotografií nesmí být používány, kopírovány nebo jinak šířeny v jakékoliv formě či jakýmkoliv způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

www.age-management.cz

Vítězové soutěže Srdce s láskou darované 2014

Porota prvního ročníku soutěže Srdce s láskou darované vybírala z více než 550 příspěvků, na jejichž tvorbě se podílelo přes 10 500 dětí se svými učitelkami a učiteli.

Rozhodování nebylo lehké a nakonec udělila dvě první, jedno druhé, tři třetí místa a dvě zvláštní ocenění:

1. místo

ZŠ Vilkoš – Létařské srdce

11 žáků 4. a 5. třídy pod vedením paní učitelky Hany Apoleníkové

ZŠ Svatobořice-Mistřín – Srdce pro Filipka

23 dětí z 5. A pod vedením paní učitelky Lenky Horáčkové

2. místo

ZŠ Bohumínská, Ostrava-Slezská Ostrava – Srdce kolem dokola

19 deváťáků pod vedením paní učitelky Liany Svobodové

3. místo

ZŠ Masarykova, Zruč-Senec, Plzeň-sever – Srdce pro Unii neslyšících

9 žáků 9. B pod vedením paní učitelky Michaely Kokoškové

ZŠ Mikuláše z Husi, Tábor – Děti dětem

21 žáků z 8. B pod vedením paní učitelky Drahomíry Kožíškové

ZŠ Zlonice – Srdce z knoflíků pro Járu

25 osmáků pod vedením paní učitelky Š. Bauerové

Zvláštní cena za technickou tvořivost

ZŠ V. Hejny, Červený Kostelec – Srdce pro Merkur

11 dětí z 8.C pod vedením paní učitelky Dagmar Hanušové

Zvláštní cena pro mateřskou školu

Montessori MŠ Klíček, Brno – Srdce ze srdce

24 dětí pod vedením paní ředitelky Ivy Čapkové

4.–10. místo (není určeno přesné pořadí)

ZŠ Hlohovec (Srdce pro pěstounku),

ZŠ Škrdlovice (Srdce pro hrdinu),

ZŠ Karla Klostermanna,

Železná Ruda (Keramické srdce přátelství),

ZŠ Brno, Hroznová (Srdce do dětské nemocnice),

SZUŠ Musicale, Studénka (Srdce pro Melánii),

ZŠ Železný Brod (Střípky lásky),

ZŠ Slavičín-Vlára (Strom srdcí),

ZŠ Emila Zátopka, Kopřivnice (Srdce na každý den),

ZUŠ Ostrava-Poruba (Srdce přátelství)

Výherci hlasovací soutěže

Soutěž, která probíhala na stránkách www.age-management.cz od poloviny prosince do dvacátého ledna 2015 (celkem odevzdáno 107 599 hlasů):

S převahou zvítězily děti ze 3. A ZŠ generála Zdeňka Škarvady z Ostravy-Poruby. Za své srdce získaly neuvěřitelných 13 302 hlasů. Na druhém místě skončila 9. A ze ZŠ Hájkova Humpolec, která za své srdce pro Nicholase Wintona dostala 9400 hlasů. A bronzovou příčku obsadily děti ze školní družiny ZŠ Vladislava Vančury z Prahy-Zbraslavi s 7424 hlasy.

Všem gratulujeme!

Nový ročník soutěže vyhlásíme v září 2015 v časopise AGE a na jeho webových stránkách www.age-management.cz.

Soutěž vyhlašují a pořádají

Záštita

Mediální partner

Hlavní partner

Partneři

0 lavině energie lásky a jednom začátku

„Ani netušíte, kolik lidí vaše soutěž potěšila, kolik naděje a radosti přinesla. Spustili jste lavinu,“ řekla nám ještě před samotným slavnostním vyhlášením vítězů prvního ročníku Srdce s láskou darované jedna z přítomných učitelek. „Soutěží pro školy je hodně, ale tato má cosi navíc, opravdu je za ní srdce.“

„Vydávat časopis o tom, že život je krásný v každém věku, mi připadá jako pořádat ve velké rodině slavnost, kde jsou pro děti připraveny hry, pro dospělé tanec a pro všechny dohromady velká hostina. Tam, kde se lidé mají rádi, lze ostatně tančit i s miminkem v náručí a okolo babičky v křesle udělat věnec z tanečků jen pro ni. Co se tu stane, když je vyhlášena soutěž Srdce s láskou darované – to je už pohádkový div a dobrá zpráva do našich dní... Přeji vašemu nápadu ještě mnoho soutěží, které otevírají srdce dětí i dospělých,“ napsala nám herečka a publicistka Sylva Daničková, která letos slaví osmdesátiny a rozhovor s ní si přečtete v dalším čísle AGE.

Jménem obou organizátorů, firmy ANTECOM, vydavatele časopisu AGE, a společnosti OPTYS, i jménem hlavního partnera naší soutěže, společnosti Filák, vám chceme říct, že si podobných ohlasů nesmírně vážíme a v našich očích jste vyhráli všichni. Věřte, že pro porotu bylo ohromně těžké vybrat ty, co se umístili na předních místech a přijeli si pro ocenění do Prahy. Rozhodování probíhalo dlouho, v několika kolech a výsledkem byl skutečný aritmetický průměr bodů od jednotlivých porotců. Proto jsme také udělili dvě první, jedno druhé, tři třetí místa a dvě zvláštní ceny, což nebylo původně v plánu. A abychom nezklamali nikoho ze soutěžících, dostanou všichni během března a dubna krás-

*Záběr je stažený z videozáznamu akce, jehož sestřih pro vás připravujeme
Kamera: Miroslav Křen*

né holografické odznaky s logem soutěže a malé dárky. Do školy jim je přivezou zástupci Optysu.

Dovolte, abychom na tomto místě poděkovali vám všem, kteří jste soutěžili, hlasovali nebo třeba jen drželi palce, všem partnerům soutěže i hercům ze Studia Ypsilon. Máme velkou radost z toho, kolik pozitivní energie je v našich dětech a jejich učitelích, to je pro nás všechny jen dobře.

První ročník Srdce s láskou darované je u konce. Těšme se společně na další, který vyhlásíme v zářijovém vydání AGE a na webových stránkách www.age-management.cz. Lavina se nakonec v údolí zastaví. Ale my jsme teprve na začátku dlouhého svahu.

Jana Jenšíková a Jan Vícha

EPIŠTOLY

Naší úče s láskou

Vsadic bych se: kdyby mně a mým někdejším spolužákům bylo znovu deset, jedenáct let a kdyby nás život ještě jednou obdaroval naší tehdejší skvělou učitelkou, určitě bychom s ní patřili k účastníkům soutěže Srdce s láskou darované. Ačkoliv – sluší se vsázet o to, co víme na beton?

Zaslouží-li
si kdo
pochvalu,
dbejte,
ať mu ji
neodepřete.

Prvními třemi třídami obecné školy chlapecké nás provedl pan ředitel. Prošedivělý plnovous a brýle v drátěných obroučkách mu propůjčily vzhled básníka z lumírovské generace. Jaký byl? Se sedmdesátiletým odstupem (běda, to číslo opravdu souhlasí!) soudím, že vyrovnaný a laskavý; i největší rošťáky káral s důstojným sebeovládáním. Učil nás (asi dobře), známkoval (nejspíš shovívavě) a zjištěné klukovské dušičky nám hladil srozumitelnými projevy češství, kterými dokázal prošíkovat snad i opáčko z malé násobilky. Bylo to v posledních třech letech nacistické okupace... Nicméně mi po něm zbyla zmatená tříst kusých vzpomínek, které jen tu a tam vystupují z mlhy. Chovali jsme se k němu s úctou. Byli jsme k tomu doma vedeni. Třeba ne všichni, ale ty druhé už usměrnila většina.

Taková byla doba. Kdo byl vychováván podle jejích příkázání, tomu se po ní stýská. Bída naší rozhárané, rozhádané a rozkradené současnosti je už v tom, že přemnoho mladších nemá tušení, po čem se jim vlastně má stýskat...

V pětáctýřicátém roce „čas trhnul oponou“. Pro mne a dalších třicet čerstvých čtvrtáků i tak, že prvního září úderem osmé hodiny do naší třídy vstoupila – ale ne, tak to nebylo. V té chvíli se mezi nás vrátila vysoká brýlatá mladá dáma a hned zkraje nám sdělila, že my jsme teď její pánčata a ona že je naše úča.

A už to jelo! Jestliže vzpomínka na pana ředitele je rozostřena zřejmě i proto, že se –

řečeno současným jazykem – nepouštěl do žádných složitějších akcí, pak úča co možná nejsložitější akce bez ustání a neúnavně vyhledávala. A povětšinou takové, při kterých se rozdávala někdy opravdová, někdy pomyšlná srdce.

Před Dnem matek jsme vždy několik hodin ručních prací zasvětili výrobě blahopřání maminkám. Jindy zase třeba dáreků neznámým vrstevníkům do nemocnice nebo dětského domova. Jako přeškolový levák jsem měl – a mám – obě ruce levé, ale pod tvořivým a taktním vedením úči jsem se přímo překonaával. Ale to my všichni.

Nevzpomínám si, že by jí někdo odmítl nebo se dokonce po ní nějak pitvořil. To se svatým nedělá. Tedy opravdovým určitě ne.

Nemám tušení, zda úča kdy co četla od Johna Ruskina, oxfordského filozofa z 19. století, ale určitě s ním sdílela tvrdě odmítavý postoj k parazitismu všeho druhu. A nejspíš si nějak sama a po svém zformulovala jeho okřídlenou větu: „Zaslouží-li si kdo pochvalu, dbejte, ať mu ji neodepřete.“ Nezapomněla občas přede všemi pochválit i toho nejpytlíkovatějšího pytlíka, byť třeba jen za to, že při tělocviku pěknou roznožkou přeskočil kozu nebo že čistě umyl tabuli. Na bezpočet způsobů hnětla třídu v jednu velkou soudržnou partu. Vlastně až po letech mi došlo, že jsme tehdy většinou vůbec nevěděli, kdo chodí o jednu třídu výš nebo níž. Tolik jsme si sami stačili, my pyšní rytíři družiny naší Královny Úči!

Jednou si vzpomněla, že s námi zdramatizuje Havlíčkova Krále Lávrů. Jen tak, pro naše sebevědomí a pro radost rodičů a přátel školy. Vybranými komedianty obsadila role ušatého krále (hrál ho pozdější vynikající fotoreportér Ota Richter), nešťastného holiče Kukulína, dokonce i jeho ustarané matičky... Představení jsme s velkým úspěchem dávali v divadelním sále smíchovského pivovaru a také v Ženských domovech.

Mnohostránkový příběh musel verš od verše, slovo za slovem umět nazpaměť i sbor. A ten tvořila bez výjimky celá třída. Pozoruhodný úkaz: text bezchybně zvládli i borci, kterým dělalo potíže osvojit si třeba vyjmenovaná slova po b. Co všechno dokáže správná motivace! Mohu doložit, že třeba někdejší Kukulín umí odříkat Krále Lávrů s občasným malým zaškobrtnutím dodnes. I když si nemůže vzpomenout, kam položil brýle.

Úča s námi občas jezdila i na nedělní výlety: do Šárky, na Berounku, třeba až na Křivoklát. Vyhlásila několikaměsíční soutěž o půl tuctu nejinitiativnějších, kteří s ní za odměnu pojedou na velikonoční prázdniny do Prachovských skal, a ten slib ve vši parádě splnila. Korunu všemu nasadila vždy v posledním měsíci čtvrté i páté třídy, které jsme s ní strávili ve škole v přírodě. Kdo ví o jiné třídě, která něco takového absolvovala v letech 1946 a 1947, ať mi dá vědět.

Kolik asi musela naše úča oběhnout kanceláří, kolik napsat dopisů a odpovědí na odpovědi, než jí ten záměr nějakým zázrakem schválili!

Optimista dokáže udělat z těžkostí příležitosti. To bylo její krédo. Díky němu jsme strávili měsíc ve srubové osadě na Sázavě a po roce v podobné v Beskydech. Ona, čtyři nebo pět maminek – ty nám vařily, ale jinak bydlely samy a kromě kuchyně a jídelny je téměř nevidali ani jejich synkové – a třicet kluků. Jedenatřicátý chyběl; na konci čtvrté třídy doma šprtal na zkoušku, aby mohl přejít rovnou do primy gymnázia, a příští školní rok už s námi neabsolvoval. Jiného tak postiženého by nám bylo líto, ale tohle byl maminčin mazánek.

Každé všední dopoledne jsme se tam docela ostře učili, odpoledne byla vyhrazena sporto-

vání a hrám. Inspektor za námi nedorazil, ani kontrola dodržování hygieny. Všechno klapalo i bez nich.

Každý den jsme vztyčovali a snímali státní vlajku. K tomu obřadu jsme nastupovali v tričkách s našitými odznaky, které úča navrhla a dala zhotovit. Že se zjevně inspirovala znakem Rychlých šípů, nikomu z nás nevadilo, právě naopak. Vlajkovou četou tvořili vždy premianti předchozího dne. O to vyznamenání jsme se div neprali! Něco z toho muselo zůstat v každém z nás.

Trpím, když vidím fotbalové fandý třeba z Horní Dolní, jak s řevem pobíhají s tou krásnou vlajkou počmáranou svým domci-lem a všemožnými nápisy, mnohdy politou pivem. Úča by je srovnala!

Po návratu z Padolí jsme se rozprchli. Někdo na gymnázium, někdo na měšťanku. A když to po roce srovnala jednotná základní škola, já už jsem bydlel na opačném konci Prahy. Když jsem se tu a tam potkal s někdejšími spolužáky, pokaždé přišla řeč na úču. Že bychom měli zjistit, kde působí, a vydat se za ní. Ale všichni víme, jak to chodí.

A tak bych chtěl alespoň tohle srdce z lásky darované poslat jednomu srdci, které – jak to v minulém čísle smutně, ale moc hezky vyjádřil Jiří Lábus – asi už dotlouklo...

Text: Miloslav Jenšík

Ilustrační foto: Thinkstock

**Optimista
dokáže
udělat
z těžkostí
příležitosti.**

Ypsilonka plná dětských srdcí

Vítězné týmy se sešly s organizátory a partnery soutěže v kavárně nedaleko Ypsilonky. Živo bylo uvnitř i venku.
V

Poslední únorovou středu to kolem pražského Studia Ypsilon vřelo. Už od poledních hodin se sem začaly sjíždět děti ze všech světových stran naší republiky. Dohromady ujely neuvěřitelných 1300 kilometrů, aby si společně užily vyvrcholení prvního ročníku soutěže Srdce s láskou darované. Se svými učitelkami a učiteli a dalšími hosty zaplnily Ypsilonku skoro do posledního místečka. Ale nepředbíhejme...

Sedmička je šťastné číslo

Do nedaleké studentské kavárny La Pause ve Spálené ulici, která je jen kousíček od samotného divadla, postupně dorazilo sedm vítězných kolektivů s hrdým pedagogickým doprovodem a některé i s těmi, jimž své soutěžní srdce darovali: zlaté ZŠ Vlkoš a ZŠ Svatobořice-Mistřín, stříbrná ZŠ Bohumínská z Ostravy a bronzové ZŠ Masarykova, Plzeň-sever, ZŠ Mikuláše z Husi v Táboře a ZŠ Zlonice. A nesmíme zapomenout na tým, který získal zvláštní ocenění poroty za technickou tvořivost ze ZŠ V. Hejny v Červeném Kostelci.

Týmy přijely v plném počtu, doma zůstalo skutečně jen pár žáků, které přivázala k posteli nemoc. Podle jejich učitelek se už všichni nemohli

dočkat a opravdu si „slávu v Praze“ nikdo nechtěl nechat ujít. Dokonce mnohé museli přivést rodiče předčasně domů z hor, kde byli na jarních prázdninách.

Jiří Ježek: Mám devatenáct nových kamarádů

Deváťáci ze Základní školy Bohumínská řešili, jak vlakem dovezou z Ostravy do Prahy kolo, které vyrobili pro vícenásobného paralympionika a mistra světa v cyklistice Jiřího Ježka. Jestli se překližka cestou nerozláme a červená srdíčka na ní vydrží. Pro jistotu si jich pár vzali s sebou...

„Že si děcka vybrala právě jeho, nebyla náhoda. V časopisu AGE jsme objevili soutěž, která

^
Jiří Ježek se svými novými kamarády z Ostravy,
kteří získali druhé místo

„Pořád slyším, jak je dnešní mladá generace horší a horší. Ale není to pravda, vidím, že je to naopak, jste úžasní, sebevědomí, máte před sebou celý život a máte otevřená srdce.“

Jiří Ježek

^
Zloničtí si přijeli i s bývalým spolužákem
Járou (na fotkách drží srdce) pro jedno
z třetích míst

„Járo, chtěl
bych ti říct,
všichni tě
máme hodně
moc rádi.“

Matěj

nás zaujala, a navzdory obvyklé různorodosti názorů, tentokrát v kolektivu panovala plná shoda. S Jiřím Ježkem jsme se setkali již v roce 2013 při příležitosti vyhodnocení charitativní soutěže Dětský čin, v níž v kategorii Úžasný člověk zvítězila naše bývalá žákyně Petra Špičáková. Náš přední cyklista byl tenkrát jejím patronem a Péťa vyprávěla ještě dlouho potom, jak je prima a jak jí pomáhal při prezentaci rozptýlit se a zbavit se trémy. Když loni v září děti zaznamenaly, že Jiří Ježek leží po těžkém úrazu v nemocnici, přály mu přes Facebook brzké uzdravení a on, poté co se probral z bezvědomí, ale ještě nemohl mluvit, jim poslal aspoň nakreslené srdíčko,“ vzpomíná učitelka Liana Svobodová.

Jak se jindy dohadují, tentokrát byli vzácně všichni zajedno, rozdělili si úkoly a začali pracovat, aby mohli fotografii výrobku poslat v termínu. Jenže části kola, původně z lepenky, nedržely pohromadě a uzávěrka soutěže se nezadržitelně blížila. „Když už jsem to chtěla vzdát, oznámili mi, že zkusí kolo vyrobit z překližky přes víkend v dědečkově dílně. V pondělí ráno na mě čekal hotový výrobek. Pak už jen pořídit snímek a poslat do redakce. Nepřekvapili mě, znám je dobře, ale udělali mi velikou radost. Občas jim „vyhrožují“, že je nechám propadnout, nepustím je dál a nechám si je, protože jsou skvělí. A to jsem je před čtyřmi lety dostala s pověstí problematické třídy,“ usmívá se Liana Svobodová.

Obrovská radost všech, když se v kavárně mezi nimi objevil Jiří Ježek se svou ženou Soňou, se nedá popsat. „Chtěl bych vám strašně moc poděkovat a říct, že si toho obrovsky vážím, co jste pro mě udělali. Něco tak krásného, takové ocenění, jsem nikdy nedostal. Zvláště od vás, mladých lidí. Pořád slyším, jak je dnešní mladá generace horší a horší. Ale není to pravda, vidím, že je to naopak, jste úžasní, sebevědomí, máte před sebou celý život a máte otevřená srdce,“ poděkoval Jiří Ježek „svým“ devátákům. Slíbil, že přijede na jaře za nimi do školy a setká se i s jejich spolužáky.

Hana Apoleníková: I když se děti mezi sebou škorpi, drží při sobě

„Když se nám dostal do rukou záříjový AGE a přečetli jsme si podmínky soutěže, rázem

měli všichni jasno, komu srdce z lásky věnujeme. Naši knihovnici paní Měchurové, která právě ležela v nemocnici na kardiologii,“ vyhlíží od stolku své čtvrtáky a pátáky ze Základní školy Vlkoš její ředitelka Marie Uhlířová. Moravskou Hanou znají děti jako své boty, ale do Prahy se vydaly poprvé, a tak jim pro kupu nových zážitků trvala cesta z nádraží déle, než se předpokládalo. Radost z prvního místa za „Létající srdce“ si přijela s nimi užít i paní Měchurová, „vrba“ a dobrá duše již několika generací vlkošských školáků.

„Byla to naše první soutěž, a hned jsme vyhráli. Ani se nám nechtělo tomu uvěřit. Ale pravda je, že se děti snažily, navzájem si pomáhaly, pracovaly v týmu. Mají radost, že se dostaly až sem a něco dokázaly,“ říká vedoucí jedenáctičlenného vítězného kolektivu učitelka Hana Apoleníková.

Matěj: Járo, pořád jsi náš kamarád

Ale to už byl pomalu čas přesunout se do divadla, kde za chvíli vypukla „ta sláva“, jak to děti komentovaly. Uvítali je herci Ypsilonky Petr Vacek, Jan Jiráň a Jiří Lábus, k nimž se později připojili například Markéta Plánková, Miroslav Kořínek a mnozí další. Hned zpočátku bylo jasné, že si tu kromě „slávy“ a krásných cen užijí během společně strávených dvou hodin i spoustu legrace.

O to silněji vedle veselých písniček a vtipných komentářů zaznívala některá vyznání dětí na pódiu. Zlonické děti například předstoupily k převzetí cen i se svým bývalým spolužákem Járou, který nesl obrovské srdce z červených knoflíků. Když za mohutného potlesku převzaly spolu se svou učitelkou Štěpánkou Bauerovou všechny krásné ceny, dostal slovo Matěj: „Děkuju všem za potlesk, je to hodně dobré pocit tady stát a jsem rád, že jsme mohli pro Járu udělat dobrou věc, zavzpomínali jsme si na něj, na starý dobrý časy. A Járo, chtěl bych ti říct, všichni tě máme hodně moc rádi. I když se už tolik nevidáme, vždycky jsi pro nás náš spolužák a kamarád.“

Jak si přečtete podrobněji na následujících stránkách, kde publikujeme vítězné práce, Jaromírovi zemřela maminka, když byl ve čtvrté třídě, a o rok později i tatínek. A tak pět sourozenců zůstalo bez rodičů. Bohužel nebyl nikdo,

< Devátačky z Plzně se svou učitelkou Michaelou Kokoškovou získaly třetí místo za své Srdce pro neslyšící

^ Čtvrtáci a pátáci z Vlkoše přijeli pro nejvyšší ocenění i s paní Měchurovou (v detailu na fotu vpravo), která od nich dostala Létaající srdce

> Osmáci pod vedením učitelky Drahomíry Kožíškové dorazili z Tábora a byli třetí se Srdcem pro opuštěné děti

Zlatou medaili získali také páťáci ze ZŠ Svatobořice-Mistřín za své Srdce pro Filípka. Filip přijel do Ypsilonky s maminkou (foto nahoře vpravo)

Více informací
o finále soutěže
Srdce s láskou
darované
najdete na webu
[www.age-
management.cz](http://www.age-management.cz)

kdo by se o děti staral, a tak musel Jaromír se dvěma nejmladšími do Klokánku. A protože je po něm zlonický dětem pořád smutno, když se dozvěděly o soutěži Srdce s láskou darované, hned je napadlo, že právě jemu darují srdce. „Ty knoflíky sbíraly od spolužáků po celé škole, byla to obrovská akce,“ prozradila nám jejich paní učitelka.

Filip: Užívám si to a jsem dětem vděčný

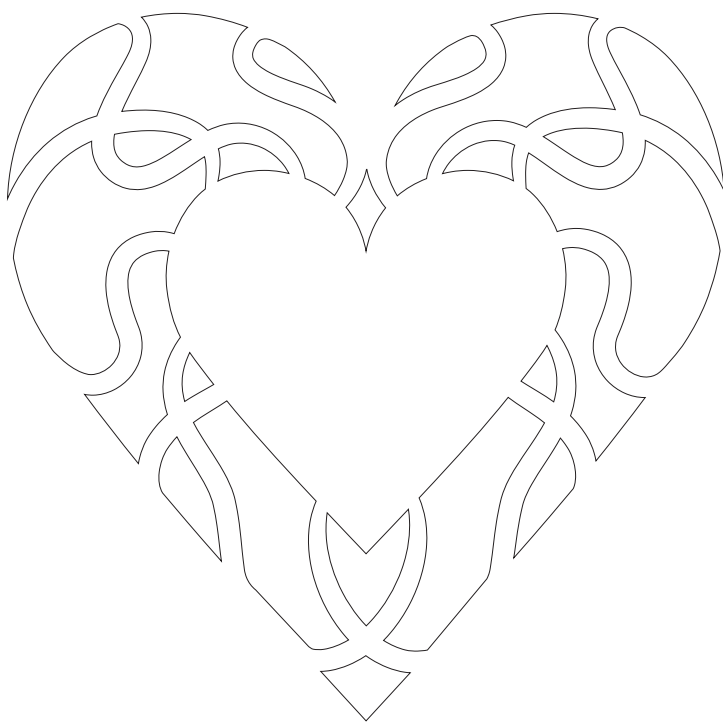
Pátáci ze Základní školy Svatobořice-Mistřín vystoupili na pódium pro nejvyšší ocenění nejen se svou učitelkou Lenkou Horáčkovou, ale i s Filipem, kterému srdce s láskou darovali, a jeho maminkou. „Když jsme se dozvěděli o soutěži, bylo jasné, komu srdce dáme,“ svorně tvrdí. Filip je bývalý žák jejich školy a podporují ho už mnoho let. Chodí mezi ně, mají ho rádi. Narodil se s vrozenou srdeční vadou a musel podstoupit několik operací, aby se mohl zařadit do normálního života. Je to však velký bojovník, a tak nemá malé plány: chce být kardiologem, aby mohl pomáhat dalším dětem.

„Rozhodli jsme se věnovat část naší peněžní výhry Filípkovi na elektrickou koloběžku, kterou si tolik přeje a potřebuje. A věnuji mu a jeho mamince také poukaz na pobyt v luhačovickém hotelu Radun, který jsem právě dostala, aby mohli načerpat nové síly,“ řekla při předávání cen v Ypsilonce Lenka Horáčková a byla odměněna mohutným potleskem.

Abychom popsali, co vítězové prvního ročníku celostátní soutěže Srdce s láskou darované v Praze zažili, na to bychom potřebovali ještě hodně stránek. Odvezli si spoustu hodnotných cen, podpisy herců Ypsilonky nebo Jiřího Ježka, ale hlavně nádherné a nezapomenutelné zážitky.

Text: Jana Jenšíková
Foto: Marek Jenšík

*Děkujeme všem více než deseti tisícům soutěžících
za jejich překrásné příspěvky!
Máme radost, že je naše soutěž oslovila.
Ve všech srdcích a příbězích, které nám poslali,
je lásky na rozdávání. Rádi se o ni podělíme.*

Soutěž vyhlašují a pořádají

Záštita

Mediální partner

Hlavní partner

Partneři

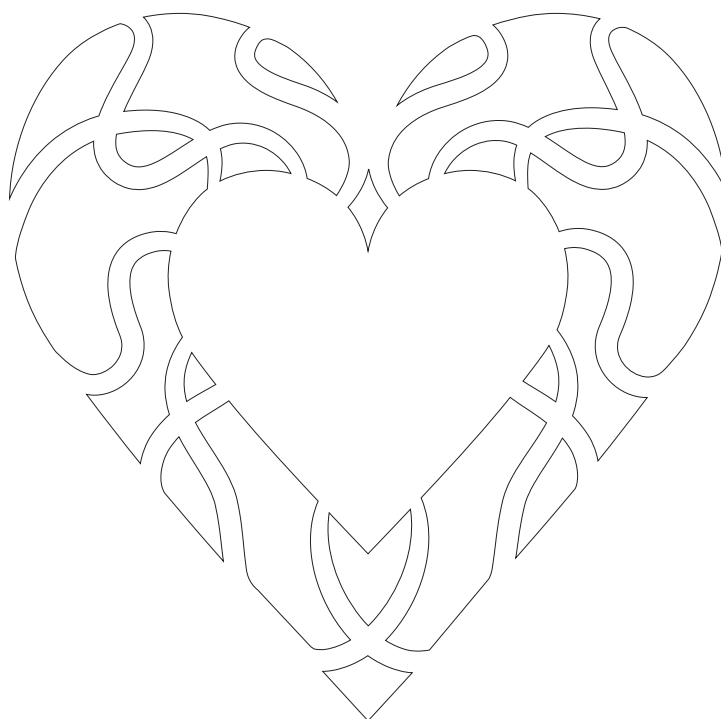
Ohlasy, které nám zaslali nadšené učitelky a učitelé, potvrdily, že skutečnost předčila naše očekávání a cíle soutěže se naplnily.

Cíle soutěže

Podpora tradičních lidských hodnot, jako jsou láska, přátelství, rodina, vzájemná úcta.

Podpora týmové práce a rozvoj tvůrčích dovedností dětí.

Radost z vlastnoručně vytvořených výrobků i z darování, sdílení radosti v kolektivu.

Podrobné informace o soutěži Srdce s láskou darované najdete na **www.age-management.cz/soutez**.

V roce 2014 se soutěžilo o tyto ceny:

2x

1. místo:

- příspěvek na školní výlet ve výši 30 000 Kč,
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,
- zarámovaný certifikát na pověšení ve škole,
- uveřejnění příspěvku vítězného kolektivu včetně fotografie v časopisu AGE (dvoustrana)
- čokoládová srdíčka pro všechny členy kolektivu,
- stavebnice MERKUR,
- vstupenky do brněnského VIDA! science centra,
- originální odznaky Srdce s láskou darované s hologramem pro všechny členy týmu.

Zvláštní cena pro školu:

- vybavení 1 třídy (místnosti) energeticky úsporným LED osvětlením značky Filák včetně pasportizace v hodnotě 30 000 Kč.

Zvláštní cena pro učitele/ dospělého vedoucího kolektivu:

- třídní relaxační pobyt v lázních Luhačovice pro 2 osoby ve čtyřhvězdičkovém boutique hotelu Radun.

2. místo:

- příspěvek na školní výlet ve výši 20 000 Kč,
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,
- zarámovaný certifikát na pověšení ve škole,
- uveřejnění příspěvku vítězného kolektivu včetně fotografie v časopisu AGE (dvoustrana),
- čokoládová srdíčka pro všechny členy kolektivu,
- stavebnice MERKUR,
- originální odznaky Srdce s láskou darované s hologramem pro všechny členy týmu.

3x

3. místo:

- příspěvek na školní výlet ve výši 10 000 Kč,
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,
- zarámovaný certifikát na pověšení ve škole,
- uveřejnění příspěvku vítězného kolektivu včetně fotografie v časopisu AGE (dvoustrana),
- čokoládová srdíčka pro všechny členy kolektivu,
- stavebnice MERKUR,
- originální odznaky Srdce s láskou darované s hologramem pro všechny členy týmu.

4.–10. místo:

- balíček s překvapením (ze sortimentu firmy OPTYS),
- originální odznaky Srdce s láskou darované s hologramem pro všechny členy týmu.

Dále byly vyhlášeny Zvláštní ocenění pro mateřskou školu a Zvláštní ocenění za technickou tvořivost.

Drobné dárky z dílny Creative Optys a holografické odznaky od společnosti Filák získají všichni účastníci!

Létající srdce

ZŠ Vlkoš

4. a 5. třída (11 dětí) pod vedením paní učitelky Hany Apoleníkové

soutěžní foto

Právě v době, kdy jsme se dozvěděli o soutěži Srdce s láskou darované, zarazila nás i zpráva o tom, že naše paní knihovnice leží v nemocnici, poněvadž má nějaké zdravotní problémy se srdíčkem. Pak už bylo velmi jednoduché rozhodování, komu naše kolektivně vyrobené srdce věnujeme.

Toto srdce darujeme paní Měchurové, protože je takovým srdcem Vlkoše. Dává úsměvy mladé i starší generaci, je vlkošskou knihovnicí, ale to není ještě ani zdaleka všechno, stará se také o naše hanácké kroje a vlkošskou kroniku. Vítá i ty nejmenší ve Vlkoši, naše občánky. Patří mezi velmi aktivní seniory. Vždycky, když ji vidíme a pozdravíme, není dne, kdy by se na nás neusmála. A nejen to, znají ji i v Kroměříži. Ale proč ji tam znají? Když jedou naši věrní Vlkošáci reprezentovat Vlkoš na dožínky, opět to není nikdo jiný než paní Měchurová, která jim nažehlí pěkné puky na hanáckých kalhotách. No jednoduše řečeno, tato hodná babička, která se zde i narodila, toho udělala pro Vlkoš tolik, že si to naše srdce opravdu zaslouží. Během povodní ve Vlkoši v roce 1997 pomáhala s evakuací občanů do místní školy a také nosila teplý čaj mužům, kteří pomáhali s pytlváním hráze a poté s obnovou obce. Sám člověk nevěří, kolik má síly v těle při tak velké katastrofě.

A tak si troufám říci, že bez ní by byl Vlkoš pouhá vesnice bez duše, protože by nebyla vlkošská kronika ani hanácké kroje. Proto si všichni přejeme, aby tu s námi toto srdéčko ještě dlouho bylo.

(soutěžní text)

Jsme rádi, že jsme se mohli zúčastnit vaší soutěže, která nám přinesla úžasné zážitky! Od chvíle, kdy jsme se rozhodovali, komu bychom srdce z lásky darovali, přes domlouvání a místy i dohadování, jak by takové srdce mělo vypadat, přes společné pracovní úsilí při jeho výrobě až po ten krásný okamžik, kdy jsme výtvar slavnostně předali naší paní knihovnici.

Z předávání jsme udělali takový malý svátek. Pozvali jsme do naší 4. a 5. třídy i ostatní žáky z 1. až 3. ročníku a jejich paní učitelky, takže našeho poděkování paní Měchurové se nakonec zúčastnila celá škola. Paní knihovnice byla dojatá a my vlastně také, zvláště když nám prozradila, že jsme se s předáváním srdce strefili zrovna na den jejích narozenin. A to jsme ještě zdaleka netušili, jaká radostná zpráva nás čeká na začátku nového roku. Když jsme se dozvěděli, že jsme v soutěži Srdce s láskou darované zvítězili, ani jsme tomu nemohli uvěřit, ale pak u nás ve škole zavládlo obrovské nadšení a radost.

Srdce pro Filípka

ZŠ Svatobořice-Mistřín

5. A (23 dětí) pod vedením paní učitelky Lenky Horáčkové

Existuje skutečná pohádka? Ale opravdu, opravdu skutečná? Ano, u nás se pohádka stala, opravdu se uskutečnila.

Chcete ji slyšet? Posadte se a poslouchejte.

Na jihu Moravy se rozprostírá vesnice, není malá ani velká a má dlouhatánský název: Svatobořice-Mistřín. Uprostřed vsi stojí velká a pěkná škola, ve které se každý školní den schází až 300 dětí. Tak jako všechny děti mají rády veselí, sportování, tanec, soutěže, po celý den je v dědině slyšet smích, radost, volání a poskakování...

Ale jak to v pohádkách bývá, není osud ke všem stejně spravedlivý. Před šestnácti lety se v jedné rodině narodil chlapec pěkný jako obrázek. Pojmenovali jej Filípek. Maminka, tatínek a celá rodina z něj měli velikou radost. Také na návsi, když jej ukázali sousedům, radovali se s nimi.

Avšak za devatero vesnicemi a devatero městy se ukrýval zlý Srdcežrout. A nepřejícímu Srdcežroutu se ta radost nelíbila, proto vymyslel zlou věc. Očaroval srdíčko malého chlapečka – a to přestalo růst, vyvíjet se. Vesnice se zahalila do černého sukna. Nikdo si nevěděl rady.

soutěžní foto

Maminka se vypravila pro radu za hodnými lékaři a udělala dobře. Hned se našlo řešení. Filípka převezli do daleké nemocnice a srdce mu vyspravili. To vám bylo radosti. A aby Filípkovi lépe ubíhal čas, v nemocnici dostal milého kamaráda – plyšáka Štístko. A ten ho již doprovází stále.

Po návratu domů se opět stal Filda (jak mu kamarádi říkají) veselým, usměvavým a odvážným chlapcem. Ve škole byl znám jako pilný žák a všichni věřili, že již Srdcežrouta společně přemohli.

Srdíčko nebylo ještě dost silné, nedovolilo hrát Filípkovi na honičku a kopanou. Věnoval se ve volném čase rybaření, povídání na hřištích s kamarády, četbě a vycházkám, jízdě na elektrické koloběžce.

Když Srdcežrout opět zaútočil, věděl náš kamarád, že jej čeká opět cesta za chytrými a hodnými lékaři do motolské nemocnice, kde mu sestřičky a lékaři říkali Fila. Věděl, že mu určitě pomohou a zlého nepřítele porazí. Vždyť i myšlenky, přátelství nás kamarádů má také sílu. A my jsme na něj vzpomínali.

Cesty do Prahy k operačnímu zákroku se staly častými. Filípek neztratil svůj úsměv, jen úsměv trochu posmutněl.

Tu přišla dobrá zpráva: Pro Fildu je připraveno nové srdíčko. To je radosti. Tak bude dobojo-

váno, teď už bude zlý Srdcežrout poražen úplně. Hurá!

Filípek je velký bojovník a my jsme na něj hrdí. Všichni mu držíme palce, ať nad ním už nemá Srdcežrout sílu. Do vesnice se vrátila radost a štěstí.

Víme, že zlo nemůže zvítězit nad tím, kdo i nemocen chce být v dospělosti lékařem, aby mohl pomáhat dalším dětem.

Pohádka je se šťastným koncem. Našemu kamarádovi přejeme, aby byl v životě spokojený a šťastný.

Přemýšleli jsme, jak můžeme pomoci my – školáci. A pak nás to napadlo. Vždyť naše škola již několik let pomáhá potřebným dětem. Sběrem víček už jsme finančně přispěli Davidkovi, Lucince, naší kamarádce Haničce z 2. A. Také jsme nasbírali víčka na učebnice pro kamaráda Daudyho z Afriky. Aby naše snažení bylo co nejúčinnější, roznesli jsme sběrné boxy do obchodů, mateřských školek. A víčka utěšeně přibývají.

Naše srdíčko sestavené právě z červených víček dáváme milému kamarádovi a přejeme radost, úspěchy při studiu Střední průmyslové školy v Hodoníně a mnoho hodných lidí kolem.

Filípku, chceme Ti říci, že na nás se můžeš vždycky spolehnout.

(soutěžní text)

Soutěž skončila, jak asi dopadne? Takových krásných příspěvků, co jsme si přečetli na webových stránkách AGE. Jak mohou vybrat ten nejlepší? Všechny jsou nejlepší.

Co náš článek? Napsali jsme jej skutečně jen za sebe? Asi ne, určitě ne. Pomáhali nám přece naši kamarádi ve škole, rodiče, známí v obci i mimo obec. Všichni jsme cítili radost z toho, že můžeme alespoň na chvíli potěšit kamaráda. Předat mu něco, z čeho může mít radost. A to je i naše radost.

Srdce kolem dokola

ZŠ Bohumínská, Ostrava-Slezská Ostrava
Devatenáct devětááků pod vedením paní učitelky Liany Svobodové

Uvědomujeme si, že není lehké zaujmout devětáky – pubertáky, jako jsme my. Znáte to, baví nás internet, muzika, počítačové hry, nakupování, lenošení. Chceme všechno, ale nejlépe, ať to jde tak nějak samo. No, jak říkáme... víme, že to s námi není lehké.

Zvlášť když se vám představíme. Jsme banda devatenácti osobností, nejstarších žáků a žaček ZŠ Bohumínská ze Slezské Ostravy. Deset kluků, většinou sportovců, trochu divočáků, jak říká naše třídní. K tomu přidejte devět slečen, mnohé s výtvarným nebo hudebním nadáním. Dohromady devatenáct individualit, které chtějí mít vždy pravdu a které ještě nejsou moc zvyklé dělat kompromisy a překonávat překážky.

Ale výzva Srdce s láskou darované nás zaujala. Možná proto, že právě v tomto nelehkém teenagerovském období je pro nás láska velmi důležitá, láska a uznání, pochvala a podpora. Hodně jsme spolu diskutovali, kam nebo ke komu bychom rádi směřovali naše srdce, trochu se překřikovali, měli plno nápadů a...a nakonec jsme se shodli. A to je vzácné. To by vám naše třídní paní učitelka určitě potvrdila.

A kdo měl tu sílu, že jsme se spolu domluvili a že nás práce na výrobě srdíček velmi bavila, že jsme se nehádali, spolupracovali, pomáhali si a že to celé bylo jednoduše fajn?

Seznamte se, prosím, s člověkem, kterému chceme srdce z lásky darovat: pan **Jiří Ježek**.

Jiří Ježek je, jak říká naše oblíbená pomocnice Wikipedie, český profesionální handicapovaný cyklista, šestinásobný paralympijský vítěz a mistr světa, je také současně nejúspěšnějším

cyklistou paralympijské historie a pravidelně závodí i se zdravými cyklisty. Tento muž překonal hodně těžkých situací, ale má skvělou manželku, která mu pomáhá za každých okolností, rodinu a přátele a hlavně má srdce na pravém místě.

Paní učitelka nám vyprávěla o Jiřím Ježkovi ve spojitosti s projektem Dětský čin roku. Loni byla v tomto projektu oceněna naše bývalá spolužačka Petra a právě Jiří byl patronem její kategorie. Petra byla nervózní, měla velkou trému ze slavnostních prostor Staroměstské radnice a mnoha VIP osobností, televizních kamer a mikrofonů, před kterými měla přečíst svůj příběh. Ale jak nám pak řekla, tak ji Jiří uklidňoval, podporoval, rozesmíval, prostě se staral o dobrou náladu a pohodu. Jak Petra, tak i paní učitelka o něm vyprávěly jako o velmi sympatickém a hodném člověku, který toho hodně v životě dokázal, ale také si toho hodně zažil.

Jiří je pro nás, dalo by se říct, „frajer“, a to v tom nejlepším slova smyslu. I přes spoustu nástrah života a těžkých ran se dokázal probít velmi vysoko, je profesionálním cyklistou. Dokázal to, co se ani mnoha zdravým lidem nepodařilo. A i přes slávu a všechno kolem ní si dokázal zachovat svou lidskost a zdravý rozum, což dokazuje na mnoha charitativních projektech, které podporuje a kterých se účastní. Některé „hvězdy“ v dnešní době jsou namyšlené a na ostatních lidech jim nijak nezáleží, takový Jiří Ježek není a také za to ho tak obdivujeme. Proč jsme na začátku zmiňovali těžké rány? Pokud nevíte, vysvětlíme vám to. Jiří Ježek ve svých jedenácti letech přišel o část nohy. Nám je čtrnáct až patnáct let. Když jsme si o Jiřím povídali, zazněla i tato slova:

Denisa: „Kdyby mě zasáhla taková rána, nevím, co bych dělala, florbal je součástí mého života a nevím, jak bych mohla hrát bez nohy, jak bych vůbec mohla sportovat. Musel mít velké odhodlání a hodně vůle a trpělivost, i proto je Jiří Ježek pro mne velkou inspirací.“

Eliška: „Je vzorem mnoha lidí, nejen handicapovaných, ale i zdravých. Všichni doufáme, že se uzdraví a že znovu nasedne na svoje kolo a začne zase závodit o sto šest.“

Míša: „Nedovedu si představit, že bych čtyři roky žila bez kusu nohy. Asi bych to nezvládla. Ale on to nevzdal, žije plnohodnotný život a dokonce si splnil své sny.“

Kamil: „Nevím, jak by se mi změnil život, kdybych už byl čtyři roky bez nohy. Ale určitě by to nebylo jednoduché. Jirkovi už to asi ani nepřijde, ale já ho vidím jako velkého hrdinu.“

Isabela: „Mně osobně se líbí, že byl celou dobu odvážný a statečný, že to nevzdal. Stal se z něj profesionální sportovec-cyklista. Je to bojovník.“

Kuba: „Normální člověk by toho v životě spoustu vzdal, ale on ne. To klobouk dolů. Má srdce na pravém místě. Sám bych si život bez nohy ani neuměl představit. Mám problémy s koleny, ale rád jezdím na kole a skáču na něm. Nevím, jak bych to zvládnul jen s jednou nohou. Když ale vidím, co dokáže Jirka, věřím, že se vše dá zvládnout. Je to super člověk, ať se mu daří.“

Andy: „Jsem ráda, že na světě existují lidé, jako je Jiří Ježek, a já si ho nesmírně vážím. Se svou manželkou tvoří úžasný a dokonalý pár. Někde jsem četla, že pan Ježek o své ženě řekl: „Byla to ta klasická láska na první pohled... Přál jsem si, aby ty závody nikdy neskončily – a ony vlastně neskončily.“ Podle mě je to nejkrásnější věta, kterou někdo mohl říct. Myslím si, že by na světě mělo být víc takových Jiřích Ježků. Nestydí se za svou lásku a umí dát city a emoce najevo. To je v životě důležité.“

Prvního září 2014 se Jiřímu stala nehoda na MS v Americe. Utrpěl těžká zranění při pádu z kola. Když byl Jirka v nemocnici, lidé mu začali posílat plno vzkazů a přání, ať se uzdraví, a také energii aspoň na dálku a naplno jej podporovali. Když se Jiří v nemocnici probudil a ještě nemohl mluvit, tak jim na oplátku jako poděkování nakreslil na papír srdíčko, které potom zveřejnil na internetu. No a zde se zrodil nápad darovat srdce právě jemu. Přece jen je to ale dospělý chlap, sportovec, tak jsme přemýšleli ještě dál, chtěli jsme vymyslet něco víc, něco, co by Jiřímu pomohlo se po tak těžkém úrazu vrátit ke sportu. Málem jsme si zavařili mozky, ale nakonec jsme se domluvili a všichni nadšeně souhlasili s tím, že z mnoha malinkých srdíček vytvoříme maketu kola, které by Jiřímu Ježkovi trošku dodalo sílu začít znovu jezdit. Snad se náš nápad uchytí.

Jak říká latinský citát: „Dum vivimus, vivamus.“ V překladu: „Dokud žijeme, žijme naplno.“ Přijde nám, že tento citát na něj pasuje jako ušitý na míru. A nás všechny do budoucna inspiruje.

Za tohle všechno patří srdce z lásky darované právě Jiřímu Ježkovi.

(soutěžní text)

soutěžní foto

Srdce pro neslyšící

Věnováno Plzeňské unii neslyšících

ZŠ Masarykova, Zruč-Senec, Plzeň-sever
Devět žákyň 9. B pod vedením paní učitelky Michaely Kokoškové

Když procházíte ulicí, jejich zdánlivě velkou odlišnost na první pohled nepoznáte. Snad vám jen může připadat zvláštní jejich až přehnaná gestikulace. Pořád nevíte, o kom je řeč? Bavíme se tu o neslyšících.

Nebudeme vám lhát, protože k tomu není důvod. Nebylo to tak, že bychom k sobě přišli (tedy spíše přišly) a naráz jsme řekly: „Naše srdce ‚darujeme‘ neslyšícím.“ S tímhle nápadem jsme přišly dvě a po přesném popisu jeho realizace (který jsme dodržely) se chytlo i ostatních sedm děvčat. Na naši stranu se také stavěl fakt, že jedna z nás devíti má neslyšící maminku, další by chtěla alespoň jako dobrovolník pracovat s neslyšícími.

T: „V nižších třídách jsem občas slyšela urážky na mojí mamku, lidé se stále udiveně koukají, proč při domluvě s mámou tak moc pohybují rukama. Mít neslyšící rodiče se může většině lidí (mylně) zdát jako výhoda. Když s neslyšícím nejste delší dobu, může se stát, že mu nebudete rozumět, protože nemluví moc dobře. Naučí se ale mnohem snadněji mluvit než psát. Čeština a například její pády jsou pro ně dost těžké. Umí odezírat ze rtů, ale pokud se s nimi chcete opravdu perfektně domluvit, potřebujete umět znakovou řeč, a to nejméně 3000 znaků.“

Znaková řeč je jedním z důvodů, kvůli kterým je náš projekt vytvořen pro Plzeňskou unii neslyšících. Tahle organizace nejen že pořádá kurzy znakové řeči jak pro začátečníky, tak i pro pokročilé, ale také má co do činění s plzeňskou kavárnou Pierot Café – Kavárna, kde mluvíme rukama.

E: „Atmosféra kurzů je opravdu úžasná. Konají se právě v této kavárně, kde si pomocí znaků vyvedených v jídelních lístcích nebo běžících na obrazovkách můžete objednat, na co máte právě chuť (i když pštroší maso si tam myslím nedáte). Lektorka (tedy alespoň naše) je také neslyšící, a tak mi přijde fascinující, jak dobře se s námi dokáže domluvit, tedy spíše jak dokážeme pochopit většinu věcí, co nám znakuje.“

Nakonec by možná bylo nejlepší zmínit, co má náš projekt znamenat. Z řad učitelů i ostatních žáků jsme se setkali s nepochopením, protože nikdo kromě nás a těch, kteří znali náš záměr, neviděl to srdce skrývající se v našem výtvoru. Naše zřejmě poněkud netradiční vyjádření zadání totiž znázorňuje **znak pro srdce**. Není to úplně přesné, pro úplnost znaku si musíte představit prostředníček v pohybu.

(soutěžní text)

soutěžní foto

Srdce pro Járu

ZŠ Zlonice

25 osmáků pod vedením paní učitelky Štěpánky Bauerové

Jsme třída, která už od „kašičky“ byla třídou s velkým T. Téměř všichni jsme se znali z mateřské školky a bez problémů jsme mezi sebe vzali ty, kteří přišli z rodin či jiných mateřinek. Na prvním stupni jsme zažili spoustu nových dobrodružství, legrace, výletů, kamarádství, ale i průšvihů a nepříjemností. Vždycky však pro nás bylo první to, abychom se k sobě chovali slušně, pěkně, přátelsky. Přitom byl každý z nás jiný, měl jinou rodinu, jiný způsob života po škole, jiné možnosti. Nikdy se nikdo z nás na druhé nevytahoval, nevyvyšoval.

Na druhý stupeň základní školy jsme tedy vstoupili jako prima parta, kterou mají rádi i naši učitelé. Říkají, že mezi nás chodí moc rádi učit. Pravda, vznikají tu i konflikty, které jsou ve třídních kolektivech mezi dětmi běžné, ale nejsou tak závažné, aby mezi námi vyvolaly nějakou nevráživost či nepřátelství.

V každé skupině dětí jsou jedinci, kteří něčím vynikají, nebo možná spíš vyčnívají nad ty ostatní. Ani my nejsme výjimkou. Máme tu vtipálka, který srší humorem i při ústním zkoušení, nachází se mezi námi třídní šáša, bavící nejen náš třídní kolektiv, je tu vyplašená pubertáčka, smějící se všemu a pořád, celkem snadno mezi nás zapadl propadlík, a dokonce se tu cítí dobře i vzorňačka, jež miluje školu víc než zmrzlinu. A je tu i několik těch, co prostě drží tu prima partu pohromadě. Mezi takové patřil i spolužák, kterému bychom rádi věnovali naše knoflíkové srdce. Jaromír Michalovský. Docela obyčejný kluk, s docela obyčejnými sny. Jen jeho život obyčejný nebyl.

Jaromír je chlapec, který nikdy nezkaží žádnou legraci a rád a ochotně pomůže kamarádům i všem ostatním, majícím nějaké trable. Přesto, že je tak hodný, život se s ním nemazlil. Ve čtvrté třídě mu zemřela maminka, o rok později i tatínek. Pět sourozenců zůstalo bez rodičů, bez prostředků. A Jaromír i bez prima třídy, prima třída bez něj. Protože nebyl nikdo, kdo by se o děti postaral, museli tři nejmladší kluci, mezi něž Jára patřil, do Klokánku. Odešel a zanechal po sobě prázdno, moc se nám po něm stýskalo a dlouhou dobu jsme sledovali jeho místo v lavici a doufali, že se tam jednou normálně objeví a bude dělat, jako by se nechumelilo. Po čase jsme si uvědomili, že jsme ho jako kamaráda a spolužáka ztratili navždycky.

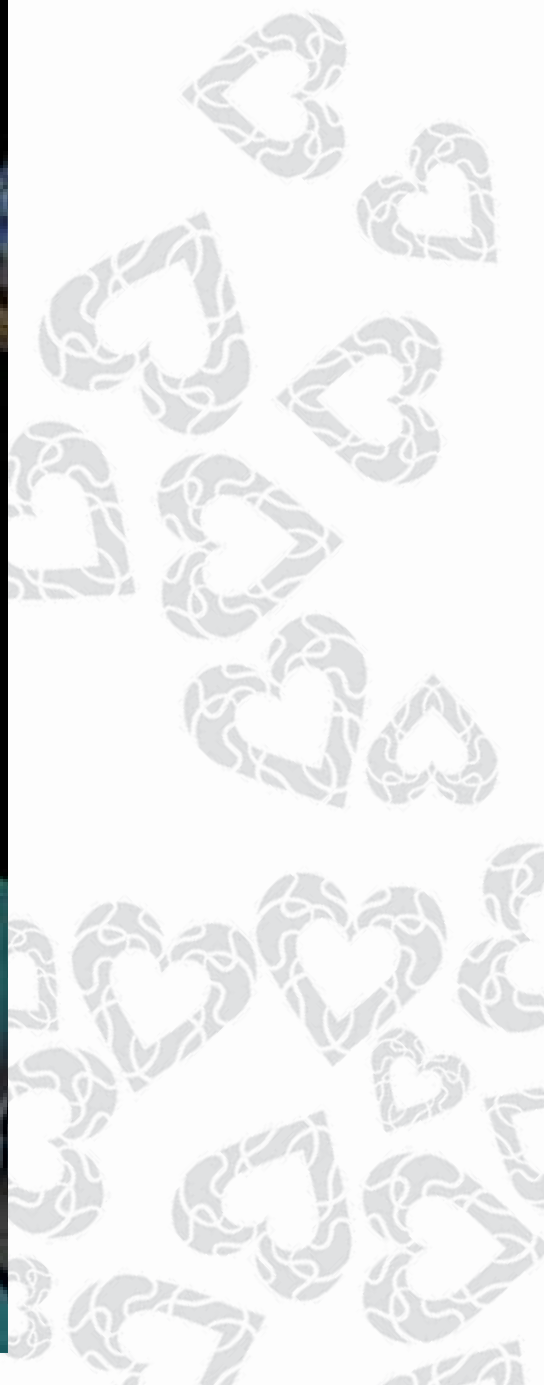
Občas se stane, že nám někdo řekne novinky, které se dozví, občas napíšeme dopis. A proto, když jsme se dověděli o této akci, ihned jsme si na Jaromíra vzpomněli. Sbírali jsme knoflíky, pomáhali nám všichni doma, známí i učitelé ve škole. Z knoflíků jsme pro Járu vyrobili srdce. Srdce plné lásky a vzpomínek na prima kamaráda, na kluka, který se umí upřímně smát, na kluka, se kterým si život krutě zahrál.

Járo, všichni Tě moc pozdravujeme a věříme, že se jednou, až dospějeme, někde sejdeme a zavzpomínáme na prima školní léta, v nichž jsi nám tolik chyběl. Měj se krásně a přejeme ti všichni hodně štěstí a úspěchů.

(soutěžní text)

soutěžní foto

Děti dětem

ZŠ Mikuláše z Husi, Tábor

8. B (21 žáků) pod vedením paní učitelky Drahomíry Kožíškové

Naše třída 8. B vyrobila srdce pro opuštěné děti, které postrádají to nejdůležitější.

„Námi vyrobené srdce rány opuštěných dětí nezahojí, ale snad jim promění alespoň jeden běžný okamžik v úžasný. Ruce na našem srdci vyjadřují, že je vždy jeho hledaná rodina podrží.“

Eliška

„Každé dítě, které vyrůstalo v dětském domově, si zaslouží lásku. My bychom byli moc rádi, kdyby jim naše srdce dodalo odhodlání jít dál.“

Katka

„Srdce je pro všechny děti, které jsou osamoceny a nemají lásku. Někteří rodiče děti mají, ale nestarají se o ně. Jako kdyby pro ně jejich dítě přestalo existovat.“

Jirka

soutěžní foto

„Vyrobené srdce je pomyslný symbol mateřské lásky, kterou děti bez rodičů postrádají. Darovaným srdcem chceme dětem podat ruku, aby věděly, že nejsou samy.“ Matěj

„Opuštěné děti netouží po novém mobilu jako většina dětí, které mají rodiče a dávají jim najevo, co pro ně znamenají. Doufáme, že tímto do nich můžeme vložit alespoň malou jiskřičku naděje.“ Tom

„Srdce představuje orgán nezbytný k životu, ale láska jako pocit má tu samou moc. Není to nadpřirozená schopnost, ale dokáže nevídané věci. Rodičovská láska je nejcennější a nejpevnější pouto, co existuje. V jedné povídce bylo řečeno: „Moc toho nemáme, ale to, co máme, to rádi dáme.“ I my bychom chtěli být takoví.“ Honza

„Každé dítě si zaslouží lásku. Ta se projeví péčí a chováním rodičů. Srdce je znakem záchrany, nějaké naděje na lepší život.“ Vojtěch

„Osamocené děti nedostaly tu možnost mít milující rodiče. Neměly tu možnost, aby pro ně bilo srdíčko jejich maminky a tatínka, a proto jim chceme věnovat vyrobené srdce, které nikdy bít nebude, ale ruce, které ho podporují, budou podporovat i je.“ Bára

„Ztratily svoji rodinu a my jsme se rozhodli jim ukázat, že si je někdy vezme rodina, která se o ně bude starat a stráví s nimi celý svůj život.“ Tomáš

„Jsou na světě i tací lidé, kteří chtějí dítě a zažít, jaké to je o někoho se starat. Ale když zjistí, jaká je to zodpovědnost, a zodpovědní být nechťejí, dají ho do dětského domova a v tu chvíli je v srdci prázdno.“ Kuba

„Chtěli bychom jim alespoň na malý okamžik vykouzlit úsměv na tváři.“ Adam

„Opuštěné srdce. Takové srdce mají děti v dětských domovech. Nemají rodiče a nikoho, kdo by jim dal lásku, kterou každé dítě potřebuje.“ Pavel

„Je smutné, když dítě vyrůstá bez milující rodiny. Ale není v jeho moci změnit skutečnost. A nezbývá než čekat na zázrak.“ Tom

„Každé dítě si zaslouží rodinu, která se o něj bude starat od jeho narození. Ale všichni nemají takové možnosti.“ Andrea

„Dítě není hračka, kterou bychom odhodili do kouta, dítě potřebuje péči a opravdovou lásku.“ Dalibor

„Sen opuštěných dětí je, aby měly svou milovanou rodinu, která s nimi bude sdílet zážitky. Sní o tom, že se ve dveřích objeví jejich rodiče a řeknou jim: „Pojď zpátky domů, stýská se nám.“ Eliška

„Láska je to, že tě někdo miluje, že by za tebe položil život, že ti věří.“ Veronika

„Mnoho dětí ani nepozná, co je to mateřská láska. Nemá jim kdo pofoukat odřeninu, nikdo jim nedá polibek na dobrou noc.“ Aneta

„Ne každý z nás má takové štěstí jako my. Děti, které vyrůstají v dětských domovech, mají sice péči, obdrží všechny hračky, ale nejvíce jim chybí láska, rodičovská láska.“ Barča

„Je nám všem jasné, že tímto darem moc nezmeníme, ale snad alespoň potěšíme několik opuštěných zraněných duší.“ Tereza

(soutěžní text)

Srdce ze srdce

pro děti v nemocnicích

Montessori MŠ Klíček, Brno

Dvacet čtyři dětí pod vedením paní ředitelky Ivy Čapkové

Zdravíme Vás z naší školky Klíček. Víme, že v nemocnicích bývají děti samy bez rodin a prožívají smutky, nepříjemné chvíle i bolesti a obavy. I my někteří jsme v nemocnici leželi a víme, jak to chodí. Přejeme Vám naději, že všechno dobře dopadne, příjemné lidi kolem Vás i brzký návrat domů.

Pro radost Vám posíláme dáreček, který jsme pro Vás vyrobili, snad Vám v nemocnici zpříjemní dlouhou chvíli.

Jablíčka na rámu obrazu jsme nasbírali na naší školní zahradě. S pomocí paní učitelky jsme je pak přilepili a několikrát přetřeli lepidlem, aby

dobře držela. Rozmazáváním suchých pastelů vznikla hlavní část obrazu, na kterou jsme namačkáním pokresleného papíru vytvořili srdíčko. Pak ještě zbývalo vymyslet básničku, která by Vás potěšila. Když se to podařilo, Zuzka, která už umí skoro psát, ji pro Vás na obraz napsala tuší. Tvoření obrazu nám trvalo docela dlouho, ale hodně jsme si to užili a doufáme, že Vás potěší.

Tady jsou přání některých z nás:

„Přeju Vám, abyste se za chvíli uzdravily, bylo vám dobře a brzo jste odešly domů za mámou, tátou, babičkami, pokud je máte.“ Marek

„Abyste se měly dobře a přestalo se Vám dělat smutno.“ Matěj

„Abyste neplakaly, kdyby Vám v nemocnici dělali něco nepříjemného, a ať to vydržíte.“ Denis

„Mějte se dobře a nebudte smutní!“ Zuzka

„Máme pro Vás srdce a máme Vás rádi.“ Natanael

„Brzo se uzdravte!“ Ema

„Abyste šly brzo domů...“ Anička

„Když přijdu do nemocnice, přinesu Vám dárek.“ Hugo

(soutěžní text)

Srdce pro Merkur

ZŠ V. Hejny, Červený Kostelec

Jedenáct dětí z 8. C pod vedením paní učitelky Dagmar Hanušové

Anajednou leží před námi stavebnice Merkur – kovová stavebnice, se kterou si hráli již naši dědečkové. Když jsme krabici otevřeli, objevila se spousta kovových dílů s dírkami, různé šroubky a maticky. Trochu jsme se zarazili. Je možné z toho vůbec něco sestavit?

A najednou jsme poznali, že naše prsty, tak jisté a sebejisté při práci na počítači, tabletu nebo mobilu, jsou najednou nemotorné a nešikovné. Ale chuť tvořit byla větší.

„Já mám auto!“ „Já mám domeček!“ „Já jsem vytvořila paňáka!“ ozyvaly se radostné výkřiky.

A i když naše výtvary měly do skutečnosti daleko, byli jsme jimi nadšeni. „Vidíte, není to tak jednoduché, jak se na první pohled zdá,“ říkala paní učitelka. Naše představivost a fantazie ale jako by se probudila. Rozhodli jsme se.

Vytvoříme srdce – to je pro nás výzva ukázat, že něco dokážeme. Nejprve začala příprava.

Náčrty na papíru, zkoušení různých spojení dílků, hledání nejlepšího řešení. A čím více jsme se do práce zapojovali, jako by se ty kousky železa staly našimi kamarády. Zdálo se nám, že každý šroubek hledá svoji matici a oba společně se zabydlují ve vyhlédnutém dílku. Na chvíli jsme zapomněli na mobily a tablety a plně nás ovládla touha dokončit stanovený cíl. Konečně

je hotovo. Srdce z kovových destiček, šroubků a maticek leží před námi. A nám se zdá, že to srdce se na nás směje, že má radost s námi, že jsme ho dokázali vytvořit.

Chceme ho věnovat společnosti Merkur, společnosti, která tuto krásnou stavebnici vyrábí již téměř sto let, všem jejím nadšencům, kteří ji vymysleli a kteří ji neustále rozšiřují a zdokonalují.

A slogan firmy „Kdo šroubuje, nezlobí“ jsme si přetvořili po svém: „Kdo šroubuje, tvoří.“

(soutěžní text)

„...a proč ne,“ neslo se po celé třídě.

Takhle iniciátorka a nejzapálenější človíček pro tento projekt Nikola Urbanová okomentovala nápad se stavebnicí Merkur. „Většina ji má doma, tak z ní zkusíme postavit srdce.“ A bylo rozhodnuto, Nikola vzala tento nelehký úkol na sebe – přesvědčit a „ukočírovat“ partu mladých nadšenců, aby se celý nápad mohl zrealizovat. Sama svým zápalem strhla skupinku dobrovolníků, k nim se přidávali další a další nadšení spolužáci.

A bylo to zapotřebí, každá šikovná ruka se hodila při sestavování a montování vysněného srdíčka.

soutěžní foto

PARAMETRY SRDCE:výška: **180 cm**šířka: **190 cm**počet odpracovaných hodin
(odpoledne po vyučování):
180 hodindíly Merkuru: **4770 kusů**matičky: **3600 kusů**šroubky: **3600 kusů**Věnováno Muzeu Merkuru
v Polici nad Metují

Srdce pro pěstounku

ZŠ Hlohovec

Sedmnáct třetáků pod vedením paní učitelky Hany Sítkové

Jsme žáci 3. třídy jedné malotřídní základní školy na jihu Moravy. V celé škole je nás jen 55 a jsme dobrá parta správných kluků a holek. Nedávno do naší třídy vstoupil nový žák Denis a s ním souvisí tento příspěvek do soutěže Srdce s láskou darované. Když nás paní učitelka seznámila s jejími pravidly, zamysleli jsme se nad otázkou, koho bychom mohli obdarovat. Napadlo nás několik osob,

kteří by si srdce zasloužili. Nejlepší nápad měl Marek, je bystrý a pálí mu to. Hned jsme uznali, že jeho návrh je ten správný, a všichni jsme souhlasili.

Naše srdce s láskou věnujeme pěstounce z naší obce Hlohovec, paní Marušce Bartoškové. Je to moc hodná, laskavá a obětavá paní se srdcem na dlani, která všem kolem

soutěžní foto

sebe rozdává radost. Má příkladnou rodinu, ve které se svým manželem vychovává pět vlastních dětí a letos v červnu přijali další dvě děti do pěstounské péče.

Jedním z nich je náš spolužák Denis, blondatý usměvavý kluk, se kterým se život moc nemazlil. Díky laskavé péči a obětavosti paní Marušky nám do třídy přibyl nový spolužák, je nám veselejší a jsme za to moc rádi. Kromě své rodiny stíhá paní Maruška také práci v zastupitelstvu naší obce, vede místní kostelní sbor a umí snad všechny ruční práce na světě. Patří jí náš velký obdiv a vděčnost za všechno, co dělá pro druhé. Myslíme si, že je to výjimečný člověk, který si naše srdce s láskou darované opravdu zaslouží a náš příspěvek dokáže ocenit. Děkuje.

Srdce jsme vyrobili jedno společné, dali jsme si záležet. Kromě toho každý z nás vyrobil také jedno malé srdíčko pro svoji maminku za to, že se o nás pečlivě stará a nemusíme být v péči jiné, náhradní maminky. Až vyrosteme, chceme být také vzornými rodiči, jako jsou ti naši a rodina paní Marušky. Budeme se o to snažit.

(soutěžní text)

Srdce pro hrdinu

ZŠ Škrdlovice

Osmnáct dětí pod vedením paní učitelky Evy Hořínkové

(kráceno)

...Paní ředitelka přinesla článek z internetového Neviditelného psa, který napsal nějaký pan farář. Naše paní učitelka nám ho čte, prvňáčkům ne, ti by tomu nerozuměli a navíc nevydrží moc poslouchat. Nás to zajímá. Hltáme každé slovo. Dovolím si některá ocitovat, protože ten farář to napsal dobře: „**Máš nepřátele? Fajn. To znamená, že jsi něco už dokázal.**“ **Ta věta je z facebookového profilu šestnáctiletého kuchařského uče z vesnice u Žďáru nad Sázavou. Kluka, který se chtěl stát dobrovolným hasičem, který dělal parkour, kterého přátelé popisují jako dobrého kamaráda a zábavného společníka. Ale hlavně je to věta velkého hrdiny – věta člověka, který nasadil svůj život za život spolužačky. V úterý 14. října ráno vpadla do jeho školy žena opakovaně se léčící ze schizofrenie, která už jednou pobodala ve škole člověka a vzala si rukojmí. I tady zaútočila nožem a vzala si dívku jako rukojmí. A Petr ji bránil. Proti starší a zkušené psychopatické útočnici byl asi bez šance – ale spolužačce život zachránil. To, co udělal, je v našem prostředí neběžné a nestandardní. Neschovával se za nic a za nikoho, rozhodoval se sám, riskoval a... Spousta lidí možná řekne: „... a doplatil na to.“ Ale NE, opak je pravdou! Petr zvítězil!** Ten pan farář, nevím, jak se jmenuje, Petra obdivuje a nazývá ho hrdinou.

Dny ubíhají. Čas pomalu, ale jistě všechny rány hojí. Ve škole se učíme, smějeme, zpíváme, malujeme, povídáme si, zlobíme. Najednou je konec týdne. V sobotu jedeme na hasičskou soutěž. V podzimním kole soutěže

Plamen běžíme závod hasičské všestrannosti, štafetu dvojic a štafetu 4x60 metrů. Podzimní kolo je lepší, není tak přísné jako jarní s pravidly CTIF, tam se nesmí ani promluvit. Máme družstvo starších a máme strach. Co když to pokazíme? Naše paní učitelky jsou s námi i tady na soutěži a uklidňují nás.

Při zahajovacím nástupu držíme minutu tiicha za Petra, byl jeden z nás, taky soutěžil. Myslím, že jsem ho v minulých kolech někde viděla. Z fotek mi připadá povědomý. Paní učitelky nás povzbuzují slovy: „Je to pro Petra, to dokážete!“ Ani nevím, jak jsme dopadli, a je mi to jedno. Na tom teď nějak nezáleží. Nečekáme na vyhlášení, nasedáme do hasičského auta a jedeme do Žďáru zapálit svíčky ke škole, kam Petr chodil. Každý máme jednu, mlčky si ji necháme zapálit a pokládáme do moře dalších svíček, květín, vzkazů a plyšáků, kterými je zatarasen vchod do šaten obchodní školy. Mírova sestra sem chodí a říkala, že teď se nemusí přezouvat a chodí hlavním vchodem hned do školy. Míra ještě říkal, že ten den 14. října jeho ségra byla poprvé ráda, že zaspala. Díváme se tajně po sobě, jestli někdo brečí. Kluci ne, ale Eva s Markétou a některé další holky jo. Škola je otevřená, protože jsou zrovna volby, a tak vstupujeme dovnitř. Jdeme se strachem, někdo říkal, že tam bylo hodně krve. Nemusíme se bát, stalo se to u šaten, jinde. Za dveřmi do školy je pietní místo. Na nástěnce visí parte, fotky Petra, psaníčka a taky je tam kytice od pana prezidenta a dalších lidí. Chceme Pětovi taky něco napsat. Paní učitelka najde v autě papír a tužku, a tak píšeme JSI HRDINA a vzkaz pokládáme pod svíčku, aby ho vítr neodnesl.

soutěžní foto

V koutě si všímáme prázdných láhví od piva. No jo, Petr byl správněj hasič. Když odjíždíme, řidič Radek pouští hasičskou houkačku, pozdrav pro Petra.

Časopis AGE má naše paní ředitelka moc ráda, ráda si v něm čte a dává to pak číst i paním učitelkám, jsou v něm i dobré nápady na tvoření. Soutěž Srdce s láskou darované, která byla v zářijovém čísle vyhlášena, se paní ředitelce zalíbila, ale nevěděla, komu srdce darovat. Nápadů na vyrobení bylo spousta, ale komu jej dát? Tak jsme dali hlavy dohromady a vymysleli jsme srdce pro hrdinu. Paní učitelka vyřízla srdce z polystyrenu, my jsme ho společně nabarvili červeně. Pak jsme si nastříhali čtverečky z červené látky, které jsme do polystyrenu zapíchali. V hodině informatiky jsme my páťáčky měly za úkol napsat na počítači, komu a proč to srdce darujeme. A tak vznikl text:

SRDCE PRO HRDINU

NEDALEKO OD NAŠÍ VESNIČKY SE STALA VELKÁ TRAGÉDIE. NA OBCHODNÍ AKADEMII VE ŽDÁŘE NAD SÁZAVOU SE NEZNÁMÁ NEMOCNÁ ŽENA DOSTALA DO ŠKOLY, VZALA SI DÍVKU JAKO RUKOJMÍ A OHROŽOVALA JI NOŽEM. CHTĚLA, ABY JI POLICIE ZASTŘELILA. VIDĚL TO SPOLUŽÁK DÍVKY A PŘISPĚCHAL JÍ NA POMOC. DÍVKU SICE ZACHRÁNIL, ALE SÁM SEBE NE. OD PSYCHOPATICKÉ ŽENY DOSTAL SMRTELNOU RÁNU A ZEMŘEL. OBDIVUJEME JEHO STATEČNOST A PŘEMÝŠLÍME NAD TÍM, JESTLI BYCHOM TO TAKÉ DOKÁZALI. ROZHODLI JSME SE DAROVAT SRDCE PRÁVĚ JEMU, PETROVI, ZA HRDINSKÝ ČIN.

V pátek 14. listopadu to bude měsíc, co Petr zemřel, paní učitelka říkala, že zaveze srdce do Nížkova, Petrovi na hrob.

Keramické srdce přátelství

ZŠ Karla Klostermanna, Železná Ruda
Šestnáct šestáků pod vedením paní učitelky Kateřiny Červené

Naše keramické srdce je rozděleno na 16 dílů, přesně tolik, kolik je žáků v naší třídě. Patříme k sobě, jsme spolužáci, kamarádi. Jsme jako jedna velká rodina. Barvy duhy na srdci jsou symbolické. Červená barva představuje lásku, oranžová radost, žlutá tvořivost, zelená cit a empatii, modrá poctivost a fialová samostatnost.

Na jaře byla naše třída na výletě v Klatovech. Poté, co jsme oběhli všechny pamětihodnosti, jsme unaveni usedli na lavičky v parku. Po chvíli k nám přisedla starší paní. Byla velmi milá a zajímala se, odkud jsme. Vzpomněla si, že nedaleko našeho města bydlí její kamarádka z dětství, kamarádka z dětského domova. Na chvíli jsme zkoprněli a uvědomili si, že tahle milá paní pravděpodobně neměla bezproblémové dětství, jako máme my. S nataženými ušima jsme pozorně poslouchali její příběh.

Vyprávěla, že v dětském domově byla do svých 11 let a měla tu spoustu kamarádů. Po-

tom se jí ujali milí lidé. Když odcházela, bylo jí smutno. Věděla, že se jí bude stýskat po dětech, se kterými vyrůstala, a uvědomila si, že některé z nich už možná nikdy neuvidí. Když svůj příběh dovyprávěla, rozloučila se s námi a odešla. Zůstali jsme sedět jako opáření. Většinou z nás je právě 11 let a nikdo z nás si v té chvíli nedokázal představit, že bychom se měli rozdělit jeden od druhého.

Naše keramické srdce bychom rádi věnovali dětem z nedalekého Klokánku v Janovicích. Po odchodu z domova by každý z nich dostal jeden dílek skládačky. Každý rok by mohli uspořádat schůzku a jednotlivé díly by skládali k sobě. Tak by na sebe nikdy nezapomněli.

Víme, že děti bez rodiny, bez mámy a táty je více než našich 16 puzzlů. Naším velkým přáním je, aby takových dětí bylo na světě co nejméně.

(soutěžní text)

soutěžní foto

Srdce do dětské nemocnice

ZŠ Brno, Hroznová

8. A (30 dětí) pod vedením paní učitelky Zuzany Secové

Měla jsem jednu kamarádku. Tedy mám kamarádku, která se jmenuje Sára. Roku 2008 se stala věc, kterou nikdo nečekal.

Sára si se mnou hrála na hřišti skoro až do večera. Když už musela jít domů, tak jsme se loučily naším tajným pozdravem. Doma jsem se navečeřela, udělala domácí úkoly a dívala se pak s mamkou na televizi. Vtom zazvonil telefon. Byla to Sárina maminka. Když mamka zavěsila, s uplakanýma očima mi řekla tu hroznou zprávu. Cestou domů musela Sára přejít silnici. Jenže nějaký bezohledný opilý řidič Sáru srazil. Přivezli ji do nemocnice s vážným zraněním a hned ji vezli na sál. Byla to otázka vteřin. Přežila to.

Celé tři měsíce Sára statečně bojovala o život. Den za dnem se lepšila. Každý den mohl být jejím posledním, ale ona to nevzdávala. Statečně bojovala o každou minutu svého života. A ten boj se vyplatil. Uzdravila se. No, ne zcela úplně, ale žije. Je to jedna z mých nejlepších kamarádek. A také proto si myslím, že darovat naše srdce dětem do dětské nemocnice byl skutečně dobrý nápad. Je to důkaz toho, že někdy i obyčejná malá hračka dokáže vykouzlit úsměv na dětské tváři. Každé dítě si přeje být šťastné, a proto jsme chtěli udělat veselé i tyto děti.

A jeden z těchto plyšáčků je zrovna od Sáry. Takže Sára, já a celá naše třída vám tu zanechala kus sebe, kus našeho srdce.

Aneta Neubauerová za celou 8. A
(soutěžní text)

„Přišlo mi poděkování z Masarykova onkologického ústavu, z nemocnice, kam jsme předali srdíčko s povzbudivými vzkazy a mělo neskutečný úspěch. Je vystaveno ve vestibulu nemocnice a nejen pacienti, ale i pracovníci nemocnice byli hodně dojatí.

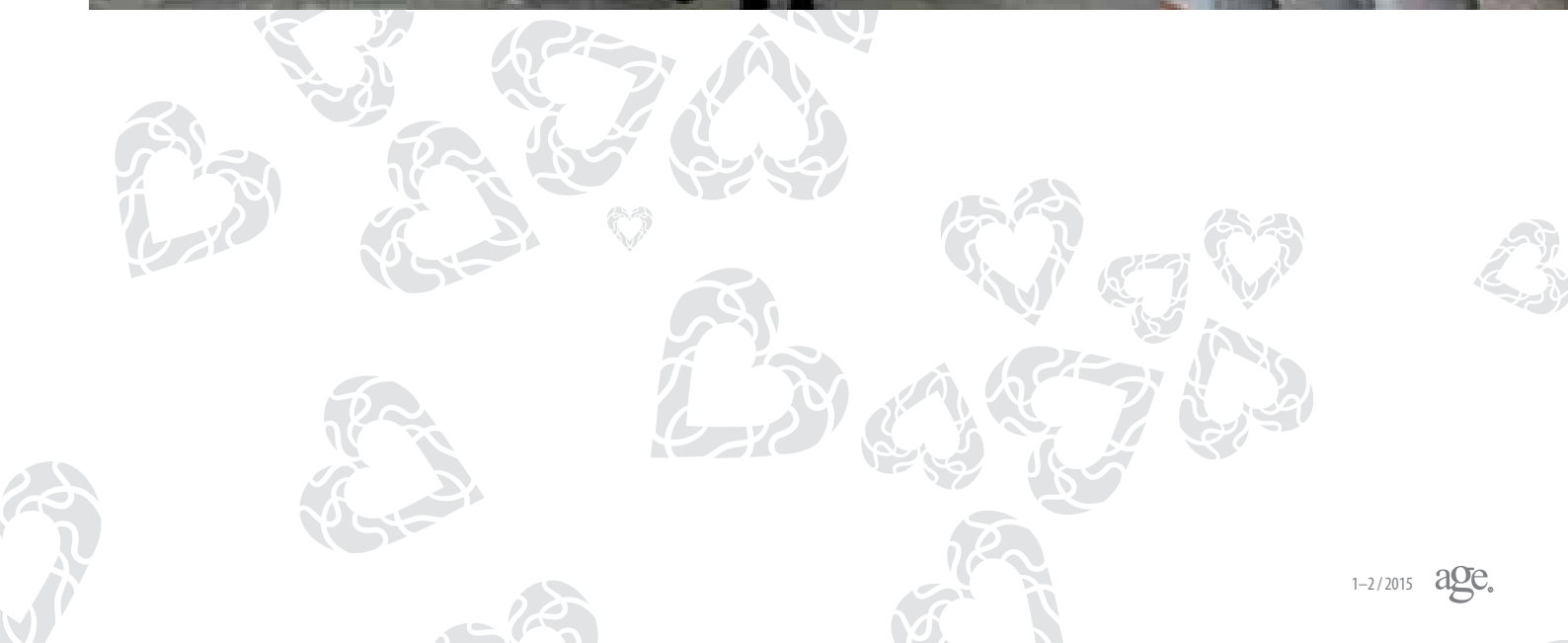
Píšu Vám, protože obrovské poděkování patří také Vám, neboť bez Vašeho nápadu by se toto vše neuskutečnilo. Ležící pacienti dostali růže naděje, které jsme vytvářeli ve spolupráci se studentskou charitativní organizací Mise naděje.

Ještě jednou DĚKUJU za skvělý nápad, ani netušíte, kolik lidí Vaše soutěž potěšila a přinesla naději a radost!“

Zuzana Secová

soutěžní foto

Srdce pro Melánii

SZUŠ Musicale, Studénka

Pěvecký sbor a divadélko pod vedením Jana Sniehotty

Časopis AGE jsem četl náhodou někde v čekárně. Zaujal mě především tak trochu jiným obsahem než časopisy ležící na hromádce přede mnou. Soutěž se mi zalíbila také z důvodu, že tým učitelů naší hudební školy plánoval soustředění s našimi školními tělesy. Pěveckým sborem, jazzovým bandem a hudebním divadélkem, jelo celkem asi 35 dětí. Vítal jsem to jako vhodnou činnost v přestávkách mezi zkouškami, děti se zaměstnají a my budeme „mít klid“.

Avšak už při samotném čtení zadání soutěže bylo znát, že z toho bude něco víc než prostředek pro zabítí volného času. Musel jsem dopředu naplánovat, z čeho a jak srdce vyrobit, aby se na něm mohli podílet všichni. Aby tam bylo právě to jejich. Takže prvním úkolem pro mě bylo vyřezat z deseticentimetrového polystyrenu tvar srdce. Další část už byla na dětech. Jak kdo chtěl, hlavně dobrovolně, maloval si své srdce a přemýšlel, komu je chce věnovat. Myslím si, že to obohatilo nakonec nejvíce nás, to dobro při společné práci a povídání o osamělých, nemocných a starých lidech tam bylo cítit.

V našem městě žije holčička Melánie, která se narodila s Downovým syndromem a těžkou vadou srdce. Právě nedávno prodělala první operaci srdce, kde jí lékaři dávali jen 15% naději. Oslovili jsme maminku malé Melánie a ta byla překvapena a velmi potěšena. Prohlásila, že srdce by si zasloužili všichni ti, kteří jí a dceři pomáhají. Sběrači víček. Nasbírali jich více než 2

tuny. A právě jim a Melánii jsme srdce věnovali. Nakonec jsme naše srdce „korunovali“ vestavěným přehrávačem MP3 s písničkami pro děti, které nazpíval náš pěvecký sbor, aby si je malá Melánie mohla poslouchat i doma s maminkou.

Maminku i s Melánií jsme potom pozvali do školy. Maminka povídala o tom, co holčička prožila. Nejtěžším a zároveň pro nás nejvíce šokujícím momentem byla skutečnost, že Melánie se narodila „bez srdíčka“, vlastně měla jen jeho obal. Prodělala 7hodinovou operaci, lékaři nedávali velké šance na její přežití. V tu chvíli jsme všichni věděli, že naše „srdce z lásky darované“ jsme nevyráběli náhodou. Oči dětí i učitelů se zaleskly slzami, ve kterých jako bychom všichni byli spojeni velkou nadějí, že láska nás všechny objímá. Některé léčí a uzdravuje, některé povzbuzuje a některým otvírá oči pro věci, které jinak není možné uvidět...

Ani se nám s malou Melánií nechtělo se rozloučit – byla krásná a zářila jako sluníčko, naplnila nás všechny čímisi nevyjádřitelným, na co se nezapomíná. Jako by nám všem řikala: „Je mi tu s vámi moc hezky, zpívejte!“ Nakonec jsme se přece jen rozloučili – písničkou, kterou pozorně poslouchala: „Rozdávejme lásku svou, ať pozná svět, kdo žije v nás. Láska vítězí nad zlou pýchou, láska boří v lidech hráz.“

(soutěžní text)

V prosinci pořádala naše škola adventní koncert a výtěžek z koncertu se rozhodla věnovat Melánii.

soutěžní foto

Střípky lásky

ZŠ Železný Brod, Pelechovská
6. A (18 dětí) pod vedením paní učitelky Evy Halamové

Dlouho jsme přemýšleli, dohadovali se a argumentovali, komu své srdce dát. Musíme říci, vůbec to nebylo jednoduché. Jistě si ho zaslouží naše maminky, tátové, babičky, dědové...

Nakonec rozhodl skutečný příběh. Pomohly nám s ním naše starší spolužačky. Je příběhem dívky, která stále ještě žije.

Jsou prázdniny. Hodinové rozhovory plné smíchu. S ní, s tou pro mě nejlepší holčinou na planetě Zemi. Nikdy jsem nevěřila, že potkám někoho, jako je ona. Prožíváme spolu měsíce důvěrného povídání, dělání hloupostí, chichotání.

A najednou šok! Osudná věta: „Jsem nemocná!“ Ticho, chlad, strach, nekonečné vteřiny mlčení.

Vůbec netuším, co se děje, nechápu a nerozumím ničemu. Stojím proti ní, oči plné slz, stažené hrdlo, sucho v ústech. Všechna síla, která mě doteď naplňovala, zmizela a já se stěží zmohla na chraplavou otázku. „Jak nemocná...?“ Srdce cítím až v krku.

Onu odpověď si velmi živě pamatuji doteď. „Nebylo mi dobře, bolela mě hlava a moc těžce se mi dýchalo. Táta mě odvezl do nemocnice, kde jsem podstoupila řadu vyšetření. Konечný verdikt zněl – rakovina.“

Dívám se na ni, nechápu a věřím, že vše je jen zlý sen, mámení mých smyslů. Realita je však nesmlouvavá a krutá. Já se uvnitř hroutím, ona zůstává silná a odhodlaná.

Společně hledáme všechny dostupné informace o její nemoci.

Uběhly tři měsíce od zjištění nádoru a netušíme, kolik měsíců bytí jí ještě zbývá.

Určitě však víme jediné. Tohle srdce chceme darovat jí a lidem podobně postiženým. Za statečnost, sílu a trpělivost. Za odvahu i za to, že každý den zvládají žít naplno i přes bolest, které čelí s úsměvem. Užívají si každou chvíli života a svůj boj nevzdávají, i když nevědí, kdy je nemoc přemůže.

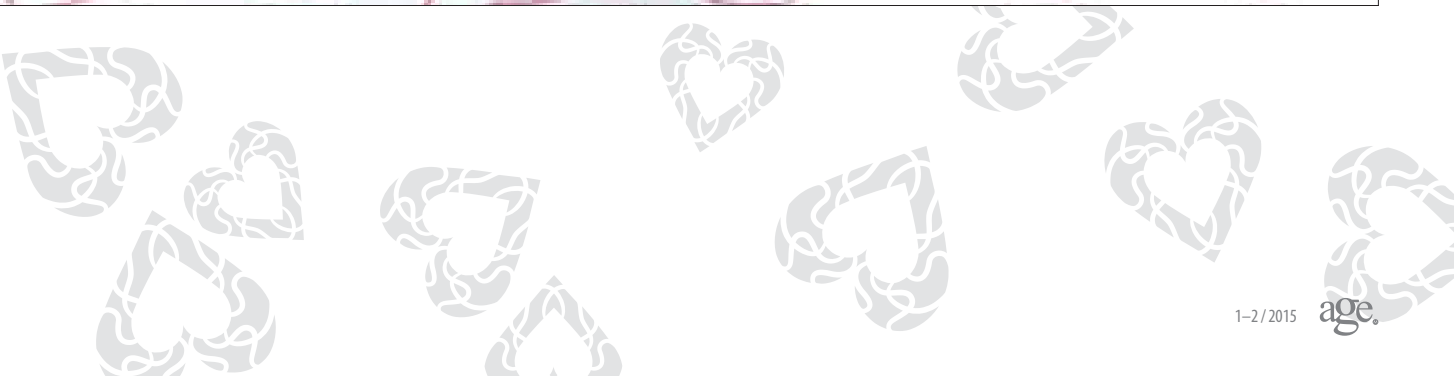
(soutěžní text)

Moc děkujeme za krásné téma soutěže. Naše dílo jsme nazvali Střípky lásky.

Snad proto, že žijeme ve skleněném městečku Železný Brod, jsme srdce vyrobili ze skla. Celé je sestavené ze skleněných střípků lásky a skleněných srdíček.

Moc nás to bavilo a myslíme, že se nám to i povedlo.

Žáci 6. A a jejich učitelky Eva Halamová
a Zdeňka Pirková

Strom srdcí

ZŠ Slavičín-Vlára

Jednadvacet dětí pod vedením paní učitelky Ludmily Jandíkové

soutěžní foto

Naše krásná škola leží v ještě krásnějším prostředí CHKO Bílé Karpaty na východní Moravě. Paní učitelky a páni učitelé nás učí, jak ochraňovat přírodu, zvířata, ale nikdy nás nenapadlo, že se stane něco, kdy se budeme bát sami o sebe.

Náš příběh začal 16. října 2014.

Od samotného rána byla ve škole divná atmosféra. Venku bylo sychravo a nálada ve škole byla skleslá. Zapříčinil to útok nemocné ženy na žáka ve Žďáru. U nás ve škole byla zavedena ještě přísnější bezpečnostní opatření. Bylo to ještě horší o to, že den předtím i z naší školy byla vyvedena žena, která ohrožovala žáky.

Protože naše třída je třída sportovců, asi po hodině jsme na vše zapomněli a těšili se na odpolední orientační závod. To nejhorší však teprve mělo přijít. Asi kolem půl jedenácté se najednou ozvala strašlivá rána. Bylo jasné, že něco vybuchlo. Ve třídě se nám samo otevřelo okno i dveře. V naší živé a ukecané třídě nastalo hrobové ticho.

Učitelé „mlžili“, dávali nám rázné a jasné pokyny, kam máme jít, co se děje (vázná havárie za Slavičínem), obvolávali rodiče, aby si pro nás přijeli, protože přestaly jezdit autobusy. O přestávce jsme ale tajně zapnuli na záchodcích mobily – zjistili jsme, že nám za kopcem vybuchl muniční sklad. Šok! Pochopili jsme, proč nám tuto informaci nepodali učitelé – tam přece pracuje spousta našich rodičů! A panika bylo to poslední, co jsme v takové situaci potřebovali. Nikdo nic nevěděl. Ze skladů se stále ozývaly rány, i když už menší, ale každá nás vy-

strašila, nevěděli jsme, jestli je to konec, nebo teprve začátek. Po městě houkaly sirény, jezdily kolony hasičů, záchranářů a policie. Rozhlas vyhlásil chemický poplach a my dostali zákaz vycházení.

Ke konci vyučování už bylo zbytečné, aby nám učitelé zatajovali, co se stalo. Už jsme to všichni věděli. Stále nás utěšovali, že záchranáři mají určitě vše pod kontrolou. Někteří z nás totiž měli soustavně slzy v očích, velký strach z neznámého nebezpečí nám nedovoloval soustředit se na cokoli jiného.

Po pár dnech jsme si na tuto situaci zvykli, ale bát jsme se nepřestali. Není příjemné, když několikrát za den slyšíte výbuchy nebo když vás preventivně evakuují. Nezbylo nám, než se se vším smířit a hlavně spoléhat na profesionály hasiče.

Celá naše třída vyrobila společně veliký strom. Má místo listů papírová srdce. Tak jako strom má tisíce listů, tak náš strom má tisíce různých velkých srdcí. Každý náš srdíčkový lístek je naším poděkováním za statečnou a obětavou práci všem záchranářům, hasičům, policistům, pyrotechnikům a vojákům. Už měsíc denně dochází k neřízeným výbuchům, a proto tito lidé musí každý den vystavovat své životy nebezpečí. Naše škola je asi 5 km vzdálena, a tak se teď už cítíme celkem v bezpečí, ale abychom v tomto bezpečí zůstali, je potřeba těchto statečných lidí. Jak jsme se dozvěděli, jejich práce zde bude trvat možná i několik let. Náš strom je pro ně velikým poděkováním.

(soutěžní text)

0 cestě ke Slunci

Naši starší spolužáci z 9. A se na začátku školního roku rozhodli vstoupit do soutěže Srdce s láskou darované. Krásná soutěž, ze začátku nikdo ve škole nevěděl, o čem to pořád potají deváťáci diskutují, byli tajemní, jasně, nechtěli, abychom jim někdo vzal jejich myšlenku... I my dvě z naší školní redakce s názvem Krasoňačky jsme se zapojily sice do jiné, ale také krásné soutěže – Převzmete terezínskou štafetu, kde jsme psaly časopis navazující na dětský z Terezína – a tím měly podobný námět. Proto jsme byly „vyvolené“ jejich cestu sledovat a dnes již můžeme a chceme se podělit o ní i s vámi. A proč říkáme, že jsme měly podobný námět?

Srdce pro Wintona a Hachenburga

Srdce je totiž s láskou věnované siru Nicholasi Wintonovi a Hanušovi Hachenburgovi. Sira Wintona snad nemusíme představovat, je to přesně ten, co zachránil 669 židovských dětí před koncentračním táborem. Škoda, že nezachránil krásně zaokrouhleně 670 dětí! Tam bychom se i my přimlouvaly za Hanuše Hachenburga – tomu také byla věnovaná druhá část srdce a zase

z lásky! Hanuš byl velice talentovaný chlapec, dokonce vyšla po smrti jeho sbírka básní. Bohužel se narodil ve špatnou dobu na špatném místě a to byl důvod, proč se rozplynul jako obláček dýmu z komínu v Osvětimi, velká ztráta! Hanuš i nás také v časopise inspiroval k napsání básně, předlohou nám byla právě báseň s názvem Srdce.

A jak to všechno se srdíčkem začalo? Vlastně nenápadně, sezením naší paní učitelky s deváťáky a vymyšlením, jak skloubit obrázek a text.

O psané slovo se nakonec postaral Aleš Krčil, náš sice bývalý spolužák, ale jelikož přeskočil dva ročníky, tak je to náš vrstevník. Společně se srdíčkem a s námi má to, že již soutěž Převzmete terezínskou štafetu absolvoval a dokonce i vyhrál několik cen. Dnes již štafetu převzal a je nám vzorem, který bychom chtěly následovat.

„Škoda“ a „děkujeme“

Text a nápad na srdíčko tedy byl a už se krásně nápady mísily. Každý přiložil ruku k dílu. Žádné obrysy srdce, pěkně básničky Hanušovi, malované mašinky, každá jede jiným směrem, jedna do Británie, druhá do Terezína, všichni víme, kam bychom si raději sedli. Srdíčko je v půlce rozlomené, na jedné polovině pozadí šedivé,

Začínáme vyrábět naše Srdce do soutěže Srdce s láskou darované
V

na druhé červené, to se ani vysvětlovat nemusí. V srdíčku se najdou také obláčky a v nich nepřeživší z Terezína a Osvětimi, ale také srdíčka dětí zachráněných sirem.

Pro kontrast používáme refrény „škoda“ a „děkuje“. Nechybí ani fotky sira a vzkaz od Hanuše, sluníčko a k němu stopy a mráček s deštěm, nemusíme psát, na jaké straně je co. Aby v srdíčku každý opravdu nechal kousek sama sebe, tak holky daly mezi dva obrysy básniček pusy a kluci otisk palce, okolo se každý nezapomněl podepsat. Všechny holky i s paní učitelkou chodily po škole s červenými pusami, málokdo ale věděl, že ty pusy jsou opravdu z lásky darované!

Z Humpolce do Prahy i Británie

Když bylo dílo dokončeno, nechtěl se nikdo smířit s tím, že už to všechno končí. Začali se

hledat adresáti srdce. Jeden je bohužel k nesmírné škodě mrtvý, druhému je 105 let a žije v Británii. Začal neúnavný boj a povedlo se. Najít Hanuše bylo paradoxně lehčí, známe přece Gymnázium Přírodní škola v Praze, tam je Hanuš vlastně neustále jako živý a určitě se na školu z obláčku dívá. Sir byl horší oříšek, nakonec pomohlo zase nám známé gymnázium, dalo kontakt na školu, která má sirovo jméno. Odtud kontakt na Sílu lidskosti a už se rozjel kolotoč. Srdíčko bylo elektronickou formou posláno jak do Británie, tak do Prahy. Ale zase tím cesta ke Slunci nekončí.

Před Vánoci kopii srdce viděl starosta našeho města Humpolec a měl velkou radost, určitě se přijde podívat i na originál. Ten je strážěn u nás ve škole, zatím v chemii, již na něj máme i rámeček, ještě zasklít a bude zde památka na spoustu let. Nejen na Nicholase Wintona a Hanuše Hachenburga, ale i na naše šikovné deváťáky.

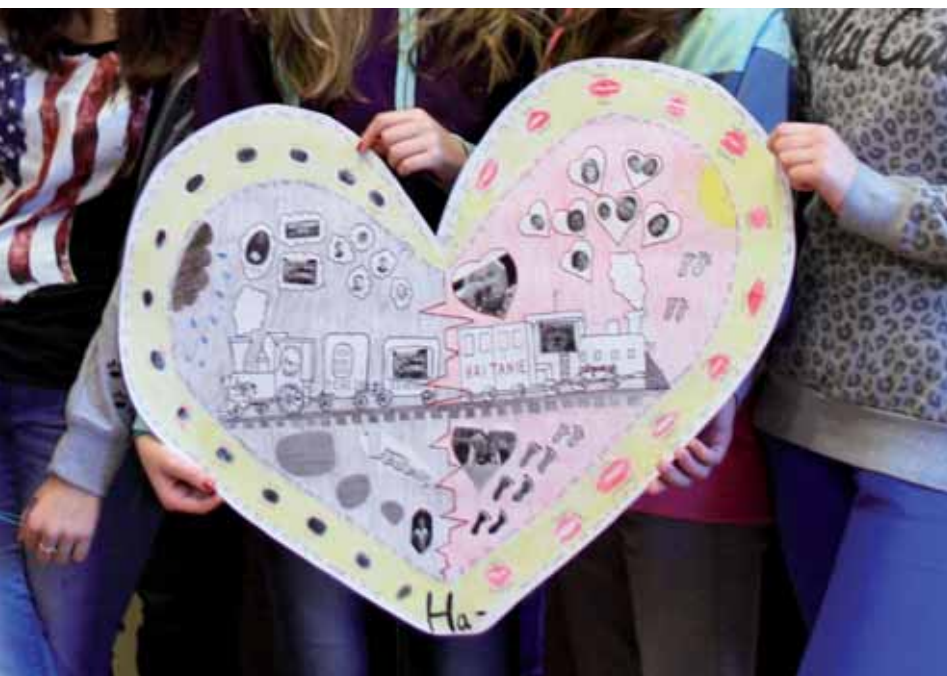
△
Za své srdce pro
Nicholase
Wintona a Hanuše
Hachenburga získal
tým 9. A ze ZŠ Hálkova
v Humpolci druhé
místo v hlasovací
soutěži Srdce s láskou
darované. Dostali
neuvěřitelných
9400 hlasů.

Další pokračování přišlo jednoho únorového dopoledne, kdy jsme se všichni sešli na předání kopií srdíčka na obě strany. Bohužel obě strany byly v zastoupení, Hanuš ho určitě uvidí z obálky, sir Nicholas Winton možná i na fotce a přečte si text, doufáme.

Síla lidskosti

Předávání bylo moc dojemné, pan Tulis, dramaturg dokumentu o Nicholasu Wintonovi nazvaného Síla lidskosti, se nám věnoval skoro čtyři hodiny. Film byl tak krásný, že jsme skoro všichni brečeli, beseda byla moc zajímavá a pak už pan Tulis řekl do plného sálu kina, že má přijít na pódium 9. A s paní učitelkou. Bylo to nádherné, všichni určitě pochopili, že srdce nebylo malované jen tak z nudy, ale bylo opravdu z lásky darované!

Děkujeme za krásný zážitek a jsme rádi, že navazujeme na správnou věc. Panu Tulisovi jsme pak měli možnost my tři týmy s krásnými názvy Krasoňačky, C6H12O6 (paní učitelka jim neřekne jinak než Cukry) a Svatoušci předvést naše časopisy, jsme na ně velice hrdí! Psali jsme je po vzoru dětí z Terezína s cílem převzít jejich štafetu, všichni jsou většinou bohužel již mrtví, zabila je nesmyslná válka, ale my nechceme, aby zmizeli z povědomí, zaslouží si, aby se o nich vědělo! Doufáme, že ještě budeme mít možnost o dětech i našich časopisech více napsat i jindy.

I my se na závěr připojujeme k základní myšlence srdce a děkujeme!

Text: Ilona Hypšová a Eliška Pejšková z týmu Krasoňačky, ZŠ Hálkova, Humpolec

^
Krasoňačky, C6H12O6 (Cukry)
a Svatoušci se svými časopisy

^
Soutěžní foto

> Ilona Hypšová a Eliška
Pejšková aneb Krasoňačky

Dvě jména: Hanuš Hachenburg, Nicholas Winton.

První jméno Vám asi nic neříká... **ŠKODA**..., druhé asi znáte. Co mají tito dva společného? Pojďme se na to spolu podívat.

Hanuš zemřel v roce 1944, bylo mu 15 let... **ŠKODA**... **Nicholas** žije, je mu 105 let... **DĚKUJEME**... Nikdy se spolu nesetkali... **ŠKODA**... Mohli být oba ještě mezi námi! Tak kde je zakopaný pes?

Nicholas zachránil mnoho dětí transportem vlaků do Británie... **DĚKUJEME**... Často skromně říkal, že byl jen v dobrou dobu na dobrém místě! **Hanuš** jel také transportem vlaků, ale jiným směrem, do Terezína a poté do Osvětimi... **ŠKODA**... Vidíte vlaky v „našem srdci“?

Tím je to asi jasné! **Nicholas** by určitě zachránil i **Hanuše**, mohl být ten šesti stý sedmdesátý, krásně zaokrouhlený, nebyl... **ŠKODA**... **Hanuš** byl bohužel ve špatnou dobu na špatném místě! Přesto napsal krásné básně, některé je možné přečíst na obrysu našeho srdce! Psal je přibližně ve 14 letech, co nám všem ještě mohl do života dát!? Tři z mnoha básní se jmenovaly výstižně: Srdce, **Škoda**, Víra v nic. **Hanuš** též přispíval do časopisu Vedem, neznáte?... Také **ŠKODA**... Podepisoval se **Ha-**, i v našem srdci je jeho podpis, aby nikdo nezapomněl...

Nicholasovi... DĚKUJEME... za všechny děti, co zachránil, za všech šest set šedesát devět!! **Hanuše** máme rádi za to, jaký byl, i když jsme mu nikdy nemohli podat ani ruku... **ŠKODA**... Bohužel byl také malý, bledý, neduživý... Proto se možná rozplynul jako obláček z komína v Osvětimi... STRAŠNÉ!... **ŠKODA**!...

Darujeme jim oběma srdce, opravdu z lásky. **Nicholas** si ho ještě může prohlédnout, **Hanuš** ho možná vidí z toho obláčku a třeba se usmívá – úsměv, to, co u něj bylo tak málo vidět, třeba ho z jeho tváře vyloudíme my...

Tímto srdcem a tím i díky Vám se tito dva mohli aspoň fiktivně setkat a určitě vidí, jaká je to... **ŠKODA** ..., že až po více než sedmdesáti letech... **ŠKODA**... **ŠKODA**... **ŠKODA**...

TOLIK **ŠKODY** V JEDNOM TEXTU...

Přesto **DĚKUJEME!!!**

ZŠ HÁLKOVA HUMPOLEC, 9. A. s patnáctiletým **Alešem Krčilem**, stejně starým, jako byl **Hanuš**, který již na naší škole převzal terezínskou štafetu, teď ji tímto přebíráme možná i my... **DĚKUJEME!**...

(soutěžní text)

SRDCE A NAŠE POCITY

Srdce máme někdy potěšené,
někdy zraněné,
jindy zase zlomené.

Jak je to všechno možné?
Snad jednou mi to šeptnou ptáci
a vzkáže mi to ozvěna,
co to vlastně znamená.

Zamyslím se,
nic mne nenapadá.
Co si s tím počít mám?
Snad jen doufat.

Krasoňáčky

Proč se někdy cítíme smutní,
jindy veselí?
Jak je to možné?

Poradte mi,
jak s tím naložit mám?
Nezbývá nic,
jen si udělat svůj vlastní obrázek
jako někdo jiný,
koho znám.

Hanuš Hachenburg

„Dnes jsem si řekl: Srdce je oheň a hasit
oheň nemám sil.“

Hanuš Hachenburg

Citujeme z básně **Hanuše Hachenburga**:
„Snad jednou mi to šeptnou ptáci a vzkáže mi to ozvěna.“
Děkujeme ti za inspiraci. Musel jsi být fajn kluk.

Peněženka z papíru

Papírovou peněženku můžete použít jako originální obal na darované peníze, na úschovu maličkostí nebo jako netradiční přání, které ukrýje malý dárek, kartičku s věnováním i fotografie...

1

Co budete potřebovat? Červený a bílý karton A4, výřez srdíčka, řezačku nebo nůžky, PVA lepidlo, 1–2 bílé obálky C6, dárkové visáčky.

2

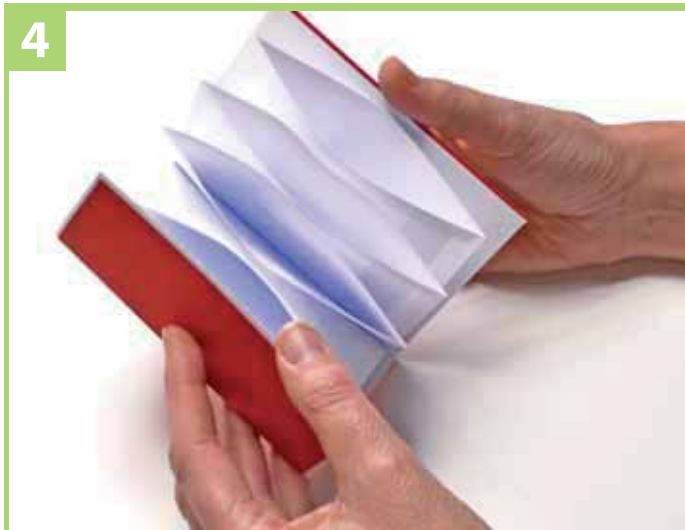
Z bílého kartonu vystříhnete obdélník o rozměrech 21 x 12 cm, z červeného kartonu obdélník 20,5 x 11,5 cm a podle nákresu narýhujete. Oba kartony pak nalepte na sebe tak, aby bílý karton na každé straně o cca 2 mm přečníval, a peněženku složte.

3

Na obou obálkách zalepte klopou a na bočních stranách obálky odstříhnete cca 0,5 cm. Obě obálky pak přeložte na polovinu a středem slepte dohromady.

4

Obálky vlepte do složeného kartonu a kapkou lepidla je slepte uprostřed k sobě a ke kartonu tak, aby se jednotlivé kapsičky rozevíraly při otevření peněženky jako harmonika.

5

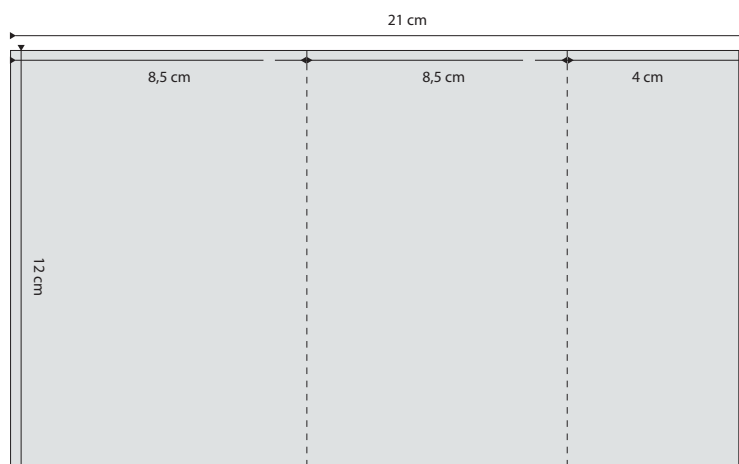

Srdíčko si obkreslete na barevný karton, vystříhnete a slepte dohromady. Srdíčko pak přilepte na obálku tak, aby se pod něj dala zasunout klop peněženky a peněženka držela tvar.

6

A teď už jen naplnit. My jsme si připravili stylové srdíčko, přání, pár citátů a fotografii.

**Přejeme všem krásné
a veselé jaro!**
Vaše redakce AGE a kreativní OPTYS

Komponenty k dozdobení peněženky si můžete objednat na e-shopu **www.optys.cz**.

Nápady na další tvoření najdete v brožurkách řady Optys kreativ

Tvoření s papírovými výřezy.

Známe tajemství holografie

Díky nám budete jedineční

Společnost Filák je hlavním partnerem soutěže
Srdce s láskou darované
Vyrobita mimo jiné originální holografické odznaky
s logem soutěže pro všech 10 500 účastníků.

Filák, s.r.o.

Skopalova 20
750 02 Přerov

www.filak.cz

+420 602 736 600
+420 581 225 736-9

holo@filak.cz

O Danovi a zvonu

Byla zima a venku padal sníh. Vítr se proháněl po kopcích kolem malé zapadlé vesničky. V té vesničce žil kluk jménem Dan. Nebyl jako ostatní děti. Bohužel už od narození měl nemocné srdce. Nepumpovalo mu, jak by mělo, a proto si Dan nemohl hrát s ostatními dětmi. Nemohl běhat, nemohl se dlouho smát a často stonal. Ostatní děti věděly, jak je nemocný, že spoustu aktivit nemůže dělat, a tak už s ním nepočítaly.

Dan byl z toho velice nešťastný. Maminku už bohužel neměl. Zemřela, protože její srdce bylo slabé a nevydrželo nápor zrádné nemoci. Danův otec pracoval jako kostelník. Dan většinou ležel v posteli u okna a díval se ven. Snil o tom, jaké by to bylo, kdyby nebyl nemocný a mohl dělat to, co ostatní děti. Představoval si, jak by s nimi zpíval koledy před rozsvíceným vánočním stromčkem na návsi. Chudák Dan nemohl ani zpívat, protože se mu u toho špatně dýchalo. Samozřejmě, že by se našla nějaká činnost, kterou by mohl Dan přispět, například by určitě zvládl hru na nějaký rytmický hudební nástroj, ale ostatní děti skoro zapoměly, že nějaký Dan vůbec v jejich vesničce bydlí.

„Musím jít očistit zvony. Pojď mi pomoci,“ řekl jednou malému Danovi jeho otec. Vždy před Vánoci se musely zvony otírat od prachu. Dan nadšeně dělal vše, co mu tatínek řekl. Když čistil jeden zvon, zjistil, že mu kus srdce chybí. „Tati, tenhle zvon nemá kus srdce. Musí se nechat opravit.“ Tatínek si srdce prohlédl. „Ten zvon byl špatně zhotovený, ale ten starý, který vždy zvonil, už musíme stejně vyměnit. Tak tomuhle zvonu dáme srdce toho starého a bude moci na Vánoce zvonit.“ Dan se usmál, jenomže v duchu si zasteskl. Bylo mu líto, že u zvonu se dá tak lehce vyměnit srdce, ale u lidí se musí podstupovat dlouhá, drahá a složitá operace, u které se ani neví, jestli se povede.

Danův otec poznal, že za jeho úsměvem se skrývá zármutek, a tak se zeptal: „Co se děje, Dane?“ „Já bych chtěl být normální. Chtěl bych si hrát, běhat, zpívat a zapojit se do dění ve vesnici.“ Jeho táta si povzdychl: „Tak co kdybys letos na Štědrý večer zvonil místo mě? Když svoláš lidi na půlnoční mši, zapojíš se do dění ve vesničce.“ Dan se usmál a tentokrát už to byl upřímný a šťastný úsměv.

Když nadešel čas, Dan už netrpělivě postával ve zvonici pod dlouhým provazem a každou chvíli se ptal svého tatínka: „Už můžu, tati, už můžu zvonit?“ „Ne, ještě chvíličku počkej.“ Dan se díval nahoru, visel tam ten nový zvon se starým srdcem. „Teď můžeš,“ řekl Danův otec a Dan všemi svými silami zatáhl za provaz. Celou vesničkou se rozeznělo: „Dan, dan, dan...“ Všichni lidi hned zaregistrovali, že je to jiný zvuk než minulý rok, a šli se podívat, kdopak to letos zvoní. Když ovšem došli do kostela, zvon přestal znít a oni byli svědky tragické události. Dan totiž svůj úkol vzal s takovou vervou, až to jeho slabé a nemocné srdce nevydrželo. Jeho otec ho držel v náručí a plakal. Dan ovšem zavíral oči s úsměvem na rtech, protože se mu splnilo přání. Zapojil se do dění ve vesnici.

Celou noc pak na jeho počest zvonily zvony. Od té chvíle lidé říkali: „Dan do toho zvonu dal celé své nemocné srdce.“

Povídku do soutěže Srdce s láskou darované zaslaly děti ze ZUŠ Fr. Kmocha v Kolíně pod vedením paní učitelky Marty Longinové. Děkujeme!

TECH **ED**

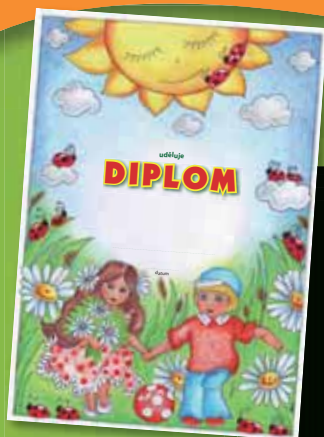
TECHNICKÉ
VZDĚLÁVÁNÍ
NOVÝM
POHLEDEM

VYCHÁZÍ JAKO PŘÍLOHA
ČASOPISU AGE
nákladem 8000 výtisků

Z dílny vydavatelství ANTECOM,
které vydává také

TRADE_{NEWS}

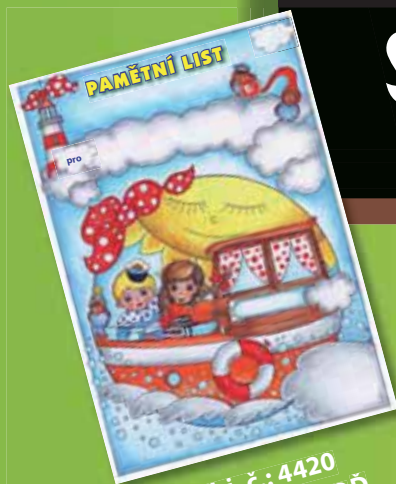

Obj. č.: 4421
Diplom LOUKA

Na školní léta se nezapomíná

Obj. č.: 1773
Rozloučení s mateřskou
školou HRAČKY

Obj. č.: 4420
Pamětní list LOŽ

Obj. č.: 1779
Výstupní list BOTA

Obj. č.: 4418
Pamětní list ŠKOLA

Obj. č.: 1736
Rozloučení s mateřskou školou
BERUŠKA CHLAPEČ

Obj. č.: 4402
Pamětní list CESTA

Obj. č.: 1735
Rozloučení s mateřskou školou
BERUŠKA DĚVČE

Širší sortiment na
www.optys.cz

Objednávejte na tel.: +420 553 777 327
nebo e-mailem na: logistika@optys.cz

*Láska v srdci
každý den*

kreativ
OPTYS

Maličkosti s láskou darované
z nové jarní řady
papírových výřezů

Celý sortiment na
www.optys.cz
v sekci papírové výřezy

Objednávejte na tel.: +420 553 777 327
nebo e-mailem na: logistika@optys.cz
Vyžádejte si katalog výřezů **KREATIV zdarma**

OPTYS
VŽDY O KROK NAPŘED